De Choricii Gazaei veterum Graecorum scriptorum studiis.

Dissertatio inauguralis

quam

auctoritate amplissimi philosophorum ordinis

in academia Kiliensi

ad summos in philosophia honores rite capessendos

scripsit

Joannes Malchin

Blaesendorfiensis Marchicus.

Kiliae.

Typis Schmidtii & Klaunigii.

MDCCCLXXXIV.

Imprimatur:

A. Engler, h. t. decanus.

Riccardo Foerster

sacrum.

Choricii Gazaei quae exstant opera neque sententiarum gravitate neque dicendi copiae magnitudine neque argumentorum splendore digna sunt, in quibus multum elaboremus atque desudemus. Nam ut illius aetatis verus sophista magis speciem quam rem, magis gloriam quam dignitatem veramque litterarum laudem spectat.

Attamen quod auctori magno vitio dare consuevimus, quod alienis fontibus hortulos suos inrigat magisque aliorum quam suo ingenio utitur, id Choricio in aliqua laude ponere nobis quidem licet. Utebatur enim sententiis, exemplis, verbis optimorum vetustissimorumque Graecae linguae scriptorum et ex eis sua fecit quae et ad amplificandam et ornandam orationem pertinent, ita ut opera eius quasi reddere imaginem studii quod in illis collocavit contendi possit.

Atque quaestio quaenam fuerint illa lumina quae maxime ille sophista secutus sit, duplicem affert utilitatem. Nam non modo discimus, unde potissimum Choricius aequalesque eius libaverint, sed etiam quam vim vel singuli auctorum qui classici nuncupantur vel singula eorum opera ad animum stilumque scriptorum inferiorum conformandum habuerint. Omitto illum fructum quem percipimus ex talibus quaestionibus et ad Choricii et ad eorum quos imitatus est scriptorum textum corrigendum. Quem minorem esse, quod illorum locos non tam deprompsit quam imitatus est per se elucet.

Quoniam autem de Choricii veterum Graecorum studiis nullum exstat testimonium, una nobis relicta est via qua ad certum aliquem finem perveniamus: perscrutanda sunt opera Choricii ipsa, ut locos exquiramus quibus illos imitatus sit aut respexerit, et elocutiones colligamus, quas inde suas fecit.

In diiudicandis autem eis locis qui imitatione illorum veterum scriptorum expressi sunt magna uti cautione nobis necesse est. Nonnulla enim inveniuntur quae Choricius non ex ipsis veteribus scriptoribus sed ab aliis auctoribus, qui et ipsi ex illis aut recta aut indirecta via hauserunt, acceperit. De his quidem imitationibus suo loco disputabo.

Et quoniam ex locorum numero, quos in singulis scriptoribus respexit, quantum eos cognoverit colligere nostro iure possumus, liceat uti simpliciore illa et breviore scribendi forma, ut scriptores ordine chronologico persequens prosae orationis scriptorum quos inventos habeo locos singillatim promam, deinde poetas eodem modo pertractem, ita ut Choricii atque illorum verba iuxta sese collocentur, unde quae sequantur statim intellegi possint.

Choricium enim, ut prosae orationis scriptorem in huius orationis generis luminibus maximum studium posuisse consentaneum est. Ex his autem maxime eos eum lectitasse credere debemus, qui non propter dicendi copiam solam aptissimi videbantur ad imitandum: oratores Atticos. Horum opera illustrissima velut normam ad quam orationes suas dirigerent omnibus temporibus rhetores sophistaeque legebant.

Atque illustrissimus illorum oratorum Demosthenes iterum iterumque lectitabatur. Ad quem semper confugiendum erat, si non modo eloquendi generis atque dicendi copiae, verum etiam rhetoricae artis nitidissimum exemplar praeclarumque lumen desiderabatur. Omnium ille praebet permotionum exempla: sententiarum ubertatem, argumentorum splendorem, sermonis pulchritudinem, orationis vim. Qua de causa eius studio quasi elementa sophisticae artis continebantur, unde oriebantur et ad quod semper redibant. Ille etiam Choricio erat verus atque perfectus sophista.[1] Praeter Demosthenem Isocrates dignissimus erat qui legeretur. Cuius ad Demonicum et Euagoram orationes plenae sententiarum philosophicarum atque cogitationum nec non Panegyricus argumenti splendore fulgens maxime ad orationem excitandam pertinebant. Praeterea Aeschines ille non modo in arte oratoria sed etiam in politica ratione Demosthenis aemulus propter huius studium ad legendum invitabat. Reliquorum Atticorum oratorum primum Lysiam non plane omissum esse recte putabimus.

Reliquorum prosae orationis scriptorum historici haud omittendi erant. Magnam ob multitudinem exemplorum Herodoti opera haud minus digna videbantur quae versarentur quam Homeri. Tum Thucydides, quem iam antea in canone eorum, quorum in studio sophistis versandum erat, fuisse Libanius[2]) testis est, et propter orationis et rerum et sententiarum copiam magnam praebuit ansam imitationis. Neque plane Xenophontem omissum esse iure exspectamus.

[1]) Choricii *Ἐπιτάφιον Προκοπίου* ed. Boissonadius pag. 5 ult. et 6 sq.

[2]) or. XXIII. pag. 360.

Philosophorum unus Plato sophistis rhetoribusque aptus esse videbatur, ex cuius operibus haud minus iucunde compositis quam sententiarum et exemplorum idoneorum plenis multa peterent ad animos audientium excitandos. Aristotelis enim opera difficiliora erant quam ut ab eis qui non, ut Themistius,[1]) toti in philosophiae studio erant, tractarentur.

Poetarum primus Homerus omnibus temporibus hominibus Graecas litteras callentibus videbatur. Tum Hesiodus maxima auctoritate florebat. Et tragicorum Aeschylus, Sophocles, maxime autem Euripides etiam apud sophistas propter sententiarum multitudinem haud neglegebantur. Comicorum duo illi, Aristophanes vetustiorum, recentiorum qui dicuntur Menander, magna praebebant oblectamenta nec non laudandi facultates. Lyricorum Pindarus maxime spectabatur aliis non plane omissis.

Maxime igitur etiam apud sophistas valuisse illam sententiam quam Cicero in libro de or. III § 39 pronuntiat „omnem eloquendi elegantiam quamquam expoliatur scientia litterarum, tamen augeri legendis oratoribus et poetis“ videmus.

Sed ad rem ipsam aggrediamur illamque quam antea adumbravi disserendi rationem in nostra quaestione sequamur.

---

[1]) De Libanio cf. Foersteri Francesco Zambeccari p. 213.

Pars prior.

§ 1.

De Choricio Isocratis imitatore.

Isocratea quamquam non multa apud Choricium inveniuntur, tamen ea quae exstant talia sunt, ut quantum illum oratorem cognoverit certo statuere possimus.

1. or. ad Demonicum.

B. 17, 11.[1]) *καὶ μάτην ὑμῖν ὁ Θεοδώρου φησί· „μήτ' εὐτυχῶν ἔσο περιχαρής, μήτε πράττων ἑτέρως περίλυπος“* Sunt, ut iam Boissonadius adnotavit (not. 5), haec verba Isocratis ex or. ad Dem. pag. 11 b § 42: *οὕτω γὰρ οὔτ' εὐτυχῶν ἔσει περιχαρὴς οὔτε δυστυχῶν περίλυπος.*

G. 81, XIII, 3. nott. 12—14. *Οὗτος ὁ λόγος ἀγνοοῦντα τὸν Θηβαῖον ἐλέγχει τὴν πρὸς τὸ Ἱππονίκου μειράκιον συμβουλήν, ὡς ἀπειρόκαλον παρὰ τὰ γελοῖα σπουδάζειν.* Isocr. ad Dem. 8 e § 31: *μηδὲ παρὰ τὰ γελοῖα σπουδάζων μηδὲ παρὰ τὰ σπουδαῖα τοῖς γελοίοις χαίρων (τὸ γὰρ ἄκαιρον πανταχοῦ λυπηρόν) κτλ.*

G. 231, XI, 1. not. 1. *Τάχα τοίνυν, ἐπειδὴ μνήμην ἀρτίως Ἰσοκράτους ἐποιησάμην, εἰς ἔννοιαν παρ' ἐμοῦ τοῦτον λαβὼν ἐκείνην αὐτοῦ τὴν παραίνεσιν εἰς ἔλεγχον οἴσεις τῶν μίμων, ἃ ποιεῖν αἰσχρόν, ταῦτα νόμιζε μηδὲ λέγειν εἶναι καλόν.* Isocr. ad Dem. 5 a § 15: *Ἃ ποιεῖν αἰσχρόν, ταῦτα νόμιζε μηδὲ λέγειν εἶναι καλόν.*

B. 179, 1 sq. Num Choricius in verbis: *προτρέχει μοι τοῦ λόγου τὸ δάκρυον . . . . καὶ ἡ φωνὴ ἐπιλείπει καὶ ἡ γλῶττα ἐπέχε-*

---

[1]) B = Choricii Gazaei oratt. decl. frgm, ed. Boissonade, Parisiis 1846; G = Graux, qui edidit duas *μελέτας* in Rev. de Phil. nouvelle série, tome I. Paris 1877; F = Foersterus, qui edidit duas *μελέτας* in „Hermae“ vol. XVII p. 208 sqq. Patrocli declamationem (B. 239 sq.) omisi, quia non Choricii, sed Libanii est, contra *Παιδοκτόνον* respexi, quia mihi quidem propter stilum Choricii videtur esse.

ται imitatus sit Is. ad Dem. 11 a § 41 *πολλοῖς γὰρ ἡ γλῶττα προτρέχει τῆς διανοίας* pro certo contendi non potest. Equidem crediderim.

Haec satis demonstrant Choricium Isocratis ad Demonicum orationem cognovisse.

2. Euagoras.

G. 84, XV, 3. *Εὐαγόραν τὸν Σαλαμίνιον καὶ Κόνωνα τὸν Ἀθηναῖόν φασιν ὁμογνώμονας εἶναι καὶ φίλους· . . . .* [4]. *Ἐπεὶ δ' Εὐαγόρας ἐμοὶ καὶ Κόνων εἰσῆλθε, συνεισῆλθεν ὁ Ζεὺς τῶν Ἀθηναίων τὸ φιλοτέχνημα· παρὰ τοῦτον γὰρ εἱστήκεσαν τὸν θεὸν ἄμφω χαλκοῖ.* Meminit Is. Euag. 200 c § 57. *καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῶν (Κόνωνος καὶ Εὐαγόρου) ἐστήσαμεν οὗπερ τὸ τοῦ Διὸς ἄγαλμα τοῦ Σωτῆρος, πλησίον ἐκείνου τε καὶ σφῶν αὐτῶν κτλ.* (cf. not. Graux 5).

B. 41, 3 sq. *ἐγὼ δὲ τὸ μηδὲν κοῦφον γυναῖκα παθεῖν, εὐπαιδίας ἅμα καὶ πολυπαιδίας τυχοῦσαν.* Expressit Is. Euag. 203 d § 72: *ὃ δοκεῖ σπανιώτατον εἶναι καὶ χαλεπώτατον, εὐπαιδίας τυχεῖν ἅμα καὶ πολυπαιδίας.*

B. 81, 23. *καὶ κοινὸς πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους καὶ σεμνότης αὐτῷ πρόσεστιν εὔχαρις ἐν ταῖς συνουσίαις, οὐ κεκομψευμένη καὶ βίαιος, προσώπου συναγωγαῖς καὶ σχήματος ἀλαζονείᾳ καὶ φωνῆς ὄγκῳ τὸν ὄχλον ἐξαπατῶσα, καίτοι μέγα φρονεῖν αὐτῷ παρεχούσης τοσαύτης πλεονεκτημάτων φορᾶς.* Imitatus est Is. Euag. 197 d § 44: *οὐδὲν μὲν συμβούλων δεόμενος, ὅμως δὲ τοῖς φίλοις συμβουλευόμενος . . . . σεμνὸς ὢν οὐ ταῖς τοῦ προσώπου συναγωγαῖς ἀλλὰ ταῖς τοῦ βίου κατασκευαῖς.*

3. Panegyricus.

Huius orationis quamquam neque locum citavit rhetor neque exemplum inde petitum orationibus suis inseruit tamen tot eiusdem orationis loci imitatione expressi inveniuntur, ut Choricium illam cognovisse eluceat.

F. 210, 8. *ὁρῶν γὰρ . . . οὐδὲ μίαν ὑποφαινομένην ἐλπίδα κενουμένην ἡμῖν τῶν καταλόγων ἔδωκε γνώμην ἐνδοῦναί τι πρὸς βραχὺ τῷ καιρῷ καὶ τὴν Ἀχιλλέως εὐημερίαν ἀποφυγεῖν εἰδὼς καὶ τοὺς Ἕλληνας, ὅτε φαύλως αὐτοῖς τὰ πράγματα εἶχεν, ἀναχωροῦντας εἰς τὰς ὁλκάδας.* Simillima huic loco est descriptio periculorum quae Graecis imminebant a Persis apud Is. Pan. 60 a § 93: *οὐδεμιᾶς σωτηρίας αὐτοῖς ὑποφαινομένης, ἀλλ' ἔρημοι συμμάχων γεγενημένοι καὶ τῶν ἐλπίδων ἁπασῶν διημαρτηκότες* (§ 94) *ἐξὸν αὐτοῖς μὴ μόνον τοὺς παρόντας κινδύνους*

διαφυγεῖν, ἀλλὰ καὶ τιμὰς ἐξαιρέτους λαβεῖν, ἃς αὐτοῖς ἐδίδου βασιλεὺς ἡγούμενος, εἰ τὸ τῆς πόλεως προσλάβοι ναυτικὸν κτλ.

B. 86, 22. *συναγωνιστὴν ἐκ τῶν πόνων τὸν ἱερέα λαβών.* Paneg. 70 b § 142: *τοιοῦτον λαβὼν συναγωνιστήν.*

§ 2.

De Choricio Lysiae imitatore.

Lysiae nomen nusquam apud Choricium invenitur. Sed tamen exstat locus, quem imitatione eius or. I. *(ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους φόνου ἀπολογία)* pag. 10 § 7 expressum esse certum est. Sunt verba Choricii haec B. 39, 5 sq: *ἐπιβᾶσαν δὲ παστάδος οἰκονόμον τε χρηστὴν πεφυκέναι καὶ φειδωλὸν ἀγαθήν, ἐκ παντὸς θεραπεύουσαν τρόπου τὸν ἄνδρα, θεραπείαις ἡδόμενον ὅσαι τὴν γυναικείαν ἐμφαίνουσιν ἀρετήν.* Quibuscum conferas verba Lysiae l. c.: *καὶ γὰρ οἰκονόμος δεινὴ καὶ φειδωλὸς ἀγαθὴ καὶ ἀκριβῶς πάντα διοικοῦσα.* Ratione qua saepe consuevit amplificat rhetor locum Lysianum.

§ 3.

De Choricio Aeschinis imitatore.

a. Timarchea.

Duas Atheniensium leges quae exstant in Aeschinis Timarchea Choricius affert loco unde petiverit non indicato.

G. 230, § x, 12. cf. not. 9. *ὁ γὰρ Ἀθήνῃσι νόμος ἀτίμους ποιῶν τοὺς ἐπὶ τῷ σώματι μισθαρνοῦντας οὐκ εἴα δοξάζειν τὸν δῆμον ὡς δεῖ τοιαῦτα τολμᾶν οἷα κωμικοὶ παίζουσι ποιηταί.* Aesch. Tim. p. 47 § 21 (p. 3. ult. ed. Steph.): *Ἐάν τις Ἀθηναῖος ἑταιρήσῃ, μὴ ἐξέστω αὐτῷ τῶν ἐννέα ἀρχόντων γενέσθαι μηδ' ἱεράσασθαι μηδὲ συνδικῆσαι τῷ δήμῳ μηδὲ ἀρχὴν ἀρχέτω μηδεμίαν κτλ.*

G. 228. VIII, 23 = B. 297 frgm. *π'. τὴν γυναῖκα γὰρ ἐφ' ᾗ ἂν ἁλῷ μοιχὸς νόμοι μὲν Ἀττικοὶ χρυσοφορεῖν εἴργουσι καὶ δημοτελέσιν ἱεροῖς παραβάλλειν* (cf. not. Boiss. 1). Aesch. Tim. 176, § 183 (26): *ὁ δὲ Σόλων ὁ τῶν νομοθετῶν ἐνδοξότατος γέγραφεν ἀρχαίως καὶ σεμνῶς περὶ τῆς τῶν γυναικῶν εὐκοσμίας· τὴν γὰρ γυναῖκα ἐφ' ᾗ ἂν ἁλῷ μοιχὸς οὐκ ἐᾷ κοσμεῖσθαι οὐδὲ εἰς τὰ δημοτελῆ ἱερὰ εἰσιέναι, ἵνα μὴ κτλ.* Non solum legem sed etiam orationem obliquam quam habet Aeschines posuit.

Loci quibus Choricius manifesto locos Timarcheae imitatus sit, hi sunt:

G. 228, VIII, 24. *Οὐκοῦν ὅσῳ μείζονι τὴν μοιχείαν κολάζουσι δίκῃ* (scl. *οἱ νομοθέται*), *τοσούτῳ πλείονα σωφροσύνης τίθενται πρόνοιαν κτλ.* Tim. 32, § 6 (1): *σκέψασθε γάρ, ὦ Ἀθηναῖοι, ὅσην πρόνοιαν περὶ σωφροσύνης ἐποιήσατο τῶν παίδων τῶν ἡμετέρων.* Paululum mutavit rhetor Aeschinis verba.

F. 218, 13. *ὁ δὴ πρὸς ἐκεῖνον μέτριον αὑτὸν παρασχὼν πῶς ἂν κτλ.* Tim. 27 § 1 (1): . . *ἀλλ' ὡς ἔγωγε νομίζω μέτριον ἐμαυτὸν πρὸς ἕκαστα τούτων παρεσχηκώς.*

G. 230, § X, 12. *ἐπὶ τῷ σώματι μισθαρνοῦντας.* Tim. § 154: *μεμισθαρνηκὼς τῷ σώματι.*

b. de falsa legatione.

G. 242 XVI, 15. *Εἰ δέ με δεῖ καὶ ῥητορικήν τινα μαρτυρίαν προσθεῖναι — δεῖ δὲ σοφιστὴν εἶναι πειρώμενον —, λέγει που ῥήτωρ τις, οὗ χάριτες οἱ λόγοι προσαγορεύονται*[1]) „*οὐκ ἂν γένοιτο χρηστὸς ὁ κακὸς ἐξ ἑτέρας εἰς ἑτέραν πόλιν ἐλθών.*" Locum quem in mente habuit invenimus in Aesch. or. de fals. leg. p. 317 § 152 (48): *οὐ γὰρ ἡ Μακεδονία κακοὺς ἢ χρηστοὺς ποιεῖ, ἀλλ' ἡ φύσις· οὐδ' ἐσμὲν ἕτεροί τινες ἥκοντες ἀπὸ τῆς πρεσβείας, ἀλλ' οἵους ἐξεπέμψατε.*

G. 227, VIII, 17. *Τοιγαροῦν τῶν Ἀθηναίων οἱ πρέσβεις, οὓς ὑπὲρ εἰρήνης ἡ πόλις ἀπέστειλεν, οὐ τὴν ἐν τοῖς πράγμασι μόνον Φιλίππου δεινότητα θαυμάσαντες ἐπανῆλθον, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐν τοῖς πότοις αὐτοῦ δεξιότητος ἀγασθέντες, ὥστε τὸν ἐν ἐκείνοις πρεσβύτατον εἰπεῖν, ὡς τυγχάνοι μὲν εἰς μακρὸν ἤδη γῆρας ἐλάσας, οὔπω δ' οὕτως ἡδὺν κἀστεῖον ⟨ἄνθρωπον⟩ ἑωρακὼς εἴη·* [18] *οὕτω φιλοπονίας καὶ χάριτος ὁ Μακεδὼν εἰς ἄκρον ἀφίκετο, καὶ οἴκοθε μέν, ὡς εἰκός, ἐπαφρόδιτος ὤν, προσλαβὼν δέ τι καὶ τῇ θέᾳ τῶν μίμων.* [19]. *Ἔστιν ἄρα πρόθυμόν τ' εἶναι καὶ κτήσασθαι δόξαν . . . μίμων κεὐφροσύνην μὴ ζημιοῦσθαι· ταῦτα γὰρ ἅπαντα Φιλίππῳ προσῆν.* Exemplum Philippi petivit ex Aesch. or. de fals. leg. 225 § 42 (33) (cf. not. Gr. 25.) *Κτησιφῶντος δέ, ὅςπερ ἦν ἡμῶν πρεσβύτατος, ὑπερβολήν τιν' ἑαυτοῦ παλαιότητος καὶ πλήθους ἐτῶν εἰπόντος, καὶ προςθέντος, ὡς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ καὶ βίῳ οὐ πώποθ' οὕτως ἡδὺν οὐδ' ἐπαφρόδιτον ἄνθρωπον ἑωρακὼς εἴη* et p. 229 § 47 (34) *τῆς ἐν τοῖς πότοις ἐπιδεξιότητος.*

Postremo locum commemoro, quem ex oratione Deliaca iam ab antiquis ab Aeschine abiudicata laudatum esse a Choricio Boissonadius recte admonuit. Sed illa oratio ne a Choricio quidem Aeschini

---

[1]) cf. Phot. bibl. a. 6 sq. *διὸ τοὺς μὲν λόγους αὐτοῦ τινες Χάριτας ὠνόμασαν.*

videtur esse attributa neque illum locum Aeschineam dictionem redolere contendi potest.[1]) Locus Choricianus hic est:

B. 106, 5 sqq. *Λόγος ἀμέλει τις Ἀττικός, εἰ δὲ βούλεσθε, Δήλιος, ποιεῖ μὲν γὰρ αὐτὸν ἀνὴρ Ἀθηναῖος, ποιεῖ δὲ λαβὼν ἐκ Δήλου τὴν ἀφορμήν· ἃ δ' οὖν ἐκεῖνός φησι ταῦτά ἐστιν· „ἑορτὴν ἦγεν ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων ἐν Δήλῳ· ὅτῳ δὲ ἦγε τὴν ἑορτήν, ἴστε τὴν Δῆλον ἀκούσαντες. Ἄλλοι τε οὖν ἀλλαχόθεν συνήεσαν ποιηταί, εἴτε γεραίροντες τὴν πανήγυριν, εἴτε τὰς αὑτῶν ἐπιδειξόμενοι τέχνας, εἴτε καὶ ἀμφότερα ταῦτα· ἐν δὲ τοῖς καὶ Ὅμηρος ἦν. Καὶ οὐχ ὅτι ἐκεῖνος ἄριστα ᾖδεν, ἐσίγων μὲν οἱ λοιποί, ἤκουον δὲ μόνον Ὁμήρου, ᾖδον δὲ ἅπαντες, ὅπως ἑκάστῳ παρεῖχον αἱ Μοῦσαι.“*

§ 4.

De Choricio Demosthenis imitatore.

a. de corona.

B. 33, 1 sq. *Ἀττικὸς μὲν οὖν ῥήτωρ μέγα φρονείτω, ὅτι νόμῳ τὰς λειτουργίας πρὸς τὴν ἑκάστου μετρήσας οὐσίαν πολλὰ τῶν εὐπόρων· αὐτῷ δώσειν ὑποσχομένων μὴ τιθέντι τὸν νόμον ὀπίσω τοῦ δικαίου τὰς ἐκείνων ἔθετο δωρεάς.* Dem. de cor. p. 260, 21—26 (ed. Dind.). *πόσα χρήματα τοὺς ἡγεμόνας τῶν συμμοριῶν ἢ τοὺς δευτέρους καὶ τρίτους οἴεσθέ μοι διδόναι, ὥστε μάλιστα μὲν μὴ θεῖναι τὸν νόμον τοῦτον, εἰ δὲ μή, καταβαλόντα ἐᾶν ἐν ὑπωμοσίᾳ; τοσαῦτα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅσα ὀκνήσαιμ' ἂν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν.*

Loci ex or. de cor. adumbrati hi sunt:

B. 56, 9; not. 7. *μηδὲ τῶν φύντων μνημόνευε παρατρέχων τὸ σπέρμα.* = de cor. 280, 28 *ὁ γὰρ τὸ σπέρμα παρασχών, οὗτος τῶν φύντων κακῶν αἴτιος.* Abest *κακῶν* a mss. b, *Υ. Ο.* tuv *(βη)* m.

B. 238, 4 sq. Peroratio Choricii *μελέτης παιδοκτόνου: Τοῖς δὲ θεοῖς καταβαίνων ἤδη προσεύχομαι εὐτυχεστέραν μὲν τῆς ἀπελθούσης εἶναί μοι γονὴν ἐπινεῦσαι, τὰ δ' ἄλλα τοιαύτην, καὶ τύραννον μάλιστα μὲν εἰς εὐκοσμίαν καὶ σωφροσύνην μετενεγκεῖν· εἰ δὲ ἀνιάτως ἔχει, πρὸς τὰς τῶν ὑπηκόων παρθένους τὴν ἐκείνου τρέψαι μανίαν.* Totam hanc perorationem adumbrasse videtur ad imitationem Dem. or. de cor. p. 332: *Μὴ δῆτ', ὦ πάντες θεοί, μηδεὶς ταῦθ' ὑμῶν ἐπινεύσειεν, ἀλλὰ μάλιστα μὲν καὶ τούτοις βελτίω τινὰ νοῦν καὶ φρένας ἐνθείητε, εἰ δ' ἄρ' ἔχουσιν ἀνιάτως, τούτους μὲν αὐτοὺς καθ' ἑαυτοὺς ἐξώλεις καὶ προώλεις ἐν γῇ καὶ θαλάττῃ ποιήσατε κτλ.* Praeterea Choricius meminit verborum Aiacis Sophoclei ad filium

---

[1]) cf. B. 106, not. 4.

550—551.[1]) Initium huius loci imitatione prooemii Dem. de cor. expressum esse videtur. *Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις κτλ.*

G. 226 VIII, 14. not. 21. *καὶ πᾶν ὅπερ ἤθελε μέρος ἡ τύχη τοῦ σώματος ἑτοίμως ἐκείνῃ προεῖθ' ὥστε τῷ λοιπῷ σεμνῶς βασιλεύειν.* de cor. 247: *πᾶν ὅ τι βουληθείη μέρος ἡ τύχη τοῦ σώματος παρελέσθαι, τοῦτο προϊέμενον, ὥστε τῷ λοιπῷ μετὰ τιμῆς καὶ δόξης ζῆν.* Lectionem *προϊέμενον* sine *ἑτοίμως* praebet Σ cum Gellio 2, 27, 1, *ἑτοίμως προϊέμενον* Ks A[1] [*ῥᾳδίως καὶ ἑτοίμως*] *προϊέμενον* b. *ῥᾳδίως καὶ ἑτοίμως* libri ceteri. Codicem quem Choricius in manibus habuisse videtur in eodem ordine fuisse atque Ks A[1] recte admonuit vir doctus Graux.

B. 9, 10. *κύπτων εἰς γῆν καὶ στάζων ἱδρῶτα καὶ δεινῇ κρατούμενος ἀφωνίᾳ:* de cor. 332, 11. *τῶν δὲ τῆς πόλεως ἀγαθῶν πεφρικὼς ἀκούω καὶ στένων καὶ κύπτων εἰς τὴν γῆν. εἰς γῆν* habent Q. O. p. r. u.

B. 32, 6. *ἑκάστῳ τὴν ἐπιβάλλουσαν διώρισας οὕτω μοῖραν, ὥσπερ εἰς λόγους ἐλθών που τῇ Τύχῃ κτλ.* de cor. 312, 2. *τὸ ἐπιβάλλον ἐφ' ἡμᾶς μέρος μετειληφέναι νομίζω τὴν πόλιν, τὴν δ' ἰδίαν τύχην τὴν ἐμὴν κτλ.* (*μέρος* om. A. K. s.)

G. 242, XVI, 8. *Κἂν διαρραγῇς ᾄδων αἴσχιστα μέλη.* de cor. 232, 12: *οὐδ' ἂν σὺ διαρραγῇς ψευδόμενος.* (?)

G. 229, IX, 5. *μοιχεία δὲ τοῖς ἐσχάτοις ἔνοχός ἐστιν ἐπιτιμίοις.* de cor. 238, 10. *ὃς δ' ἂν ἀπειθήσῃ τῷδε τῷ ψηφίσματι, ἔνοχος ἔστω τοῖς τῆς προδοσίας ἐπιτιμίοις.* (?)

F. 221, 10. *οἷς μὲν οὖν εἶχον αὐτὸς ἐξελέσθαι κινδύνου τὴν πόλιν, τούτοις ἅπασιν ἐχρησάμην.* Manifesto respexit placiti Byzantinorum verba, quod exstat de cor. 256, 1 sq. *βοηθήσας πλοίοις ἑκατὸν καὶ εἴκοσι καὶ σίτῳ καὶ βέλεσι καὶ ὁπλίταις ἐξείλετο ἁμὲ ἐκ τῶν μεγάλων κινδύνων κτλ.*

G. 66, II, 4. *Τίνες αἱ τούτων ἀποδείξεις; ἐναργεῖς καὶ λαμπραὶ καὶ κοιναὶ κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον κτλ.* de cor. 326, 5. *τίνες αἱ τούτων ἀποδείξεις; ἐναργεῖς καὶ φανεραί.*

G. 66, III, 2. *Φυομένης τοίνυν τῆς ἐναγοῦς ἐκείνης καὶ περιβοήτου συστάσεως:* cf. de cor. 324, 29. *Ταύτης τοίνυν τῆς οὕτως αἰσχρᾶς καὶ περιβοήτου συστάσεως.*

G. 68, III, 10. *πλησίον που τὴν ἔνοπλον δύναμιν παραστήσας.* de cor. 286, 20. *πλησίον δύναμιν δείξας καὶ παραστήσας τὰ ὅπλα.*

---

[1]) Cf. partis alterius § 3.

F. 212, 28. *βούλομαι τοίνυν ἐπανελθὼν . . . . εἰπεῖν*. de cor. 260, 7 : *Βούλομαι τοίνυν ἐπανελθεῖν*.

F. 218, 6. *ἐξετάσωμεν τοίνυν παρ' ἄλληλα τὰ σοί τε καὶ τῷ Μυκηναίῳ πρὸς ἐκεῖνον ὑπάρχοντα δίκαια·* de cor. 315, 5: *Ἐξέτασον τοίνυν παρ' ἄλληλα τὰ σοὶ κἀμοὶ βεβιωμένα*.

F. 220, 6. *ταῦτα καὶ παραπλήσια τούτοις εἰπὼν* . . . de cor. 288, 5. *Ταῦτα καὶ παραπλήσια τούτοις εἰπών*.

F. 220, 11. (cf. Polak Herm. XVIII. p. 279 ult.) *Κοινῆς ὠφελείας . . . . προκειμένης οὐ πάνυ δεῖ πολυπραγμονεῖν τὰ τοιαῦτα, εἰ τουτὶ τὸ γύναιον, ἀλλὰ μὴ τουτὶ μᾶλλον ποθεῖ, εἰ τοσοῦτον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ τοσοῦτον θυμοῦσθαι*. Demosthenem haec referunt dicentem: *πάνυ γὰρ παρὰ τοῦτο, οὐχ ὁρᾷς; γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων, εἰ τουτὶ τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τουτί, διελέχθην ἐγώ, ἢ δευρὶ τὴν χεῖρα, ἀλλὰ μὴ δευρὶ παρήνεγκον*. (de cor. § 232.).

F. 232, 24. *ἀλλὰ γὰρ σοφὸς ὤν, ὦ Πολύδαμα, τοῦτο παντελῶς εὔηθες πεποίηκας*. de cor. 228, 26: *κακοήθης δ' ὤν, Αἰσχίνη, τοῦτο παντελῶς εὔηθες ᾠήθης*.

B. 218, 7 sq. *Δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας εἰ τέκνα τύχοιεν ἔχοντες, οὐ μόνον σφίσιν αὐτοῖς οἴεσθαι γεγονέναι τοὺς παῖδας, ἀλλὰ καὶ τῇ πατρίδι. Διαφέρει δὲ τί; ὅτι ὁ μὲν αὐτῷ μόνῳ τὰ τέκνα γεγενῆσθαι νομίζων τὴν ἐκ τῆς εἱμαρμένης ἐπιοῦσαν αὐτοῖς τελευτὴν ὑφορᾶται, ὁ δὲ καὶ τῇ πατρίδι ὑπὲρ τοῦ μὴ ταύτην δουλωθεῖσαν ἰδεῖν οὐ φείδεται κινδύνου καλοῦντος τῶν παίδων, φοβερωτέραν εἶναι νομίσας τῆς τούτων ἀποβολῆς τὴν ἐσομένην αὐτοῖς ἀτιμίαν ἐν δουλευούσῃ τῇ πόλει*. Demosthenis verba de cor. 296, 15. sophista paululum mutavit: *ἡγεῖτο γὰρ αὐτῶν ἕκαστος οὐχὶ τῷ πατρὶ καὶ τῇ μητρὶ μόνον γεγενῆσθαι, ἀλλὰ καὶ τῇ πατρίδι. διαφέρει δὲ τί; ὅτι ὁ μὲν τοῖς γονεῦσι μόνον γεγενῆσθαι νομίζων τὸν τῆς εἱμαρμένης καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον περιμένει, ὁ δὲ καὶ τῇ πατρίδι ὑπὲρ τοῦ μὴ ταύτην ἐπιδεῖν δουλεύουσαν ἀποθνήσκειν ἐθελήσει καὶ φοβερωτέρας ἡγήσεται τὰς ὕβρεις καὶ τὰς ἀτιμίας, ἃς ἐν δουλευούσῃ τῇ πόλει φέρειν ἀνάγκη, τοῦ θανάτου*.

Elocutiones:

B. 235, 25. *ἄσπονδον καὶ ἀκήρυκτον*. de cor. 314, 16: *ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος*.

B. 107, 5. *φαιδρὸν καὶ γεγηθότα*. de cor. 332, 8. *φαιδρὸς ἐγὼ καὶ γεγηθώς*.

B. 13, 12. *ἀκολουθῶν ἐπὶ τὸ μνῆμα*. de cor. 308, 1. *ἀκολουθῶν ἐπὶ τὸ μνῆμα*. Quamquam hanc elocutionem singularem esse non contendo.

b. de falsa legatione.

B. 165, 20. *Παρίτω μοι καὶ Δημοσθένης νῦν ἂν εἰπὼν οἰκειότερον, ὡς περιῤῥήξας τὸν χιτωνίσκον ὁ οἰκέτης ξαίνει κατὰ νώτου πολλάς.* Citat Dem. de fals. leg. 403, 2 — *εἰπούσης τι καὶ δακρυσάσης ἐκείνης περιῤῥήξας τὸν χιτωνίσκον ὁ οἰκέτης ξαίνει κατὰ τοῦ νώτου πολλάς.*

Exemplum:

B. 102, 7. *Ἀθήνησι μὲν οὖν ἐν ταῖς πομπαῖς ἄνευ προσώπου κωμάζειν ὄνειδος ἐνομίζετο.* s. not. 5. Bois: „Invehitur Demosthenes de falsa leg. § 28 [433, 22] in Aeschinis affinem *Κυρηβίωνα*, quem *κατάρατον* vocat, *ὃς ἐν ταῖς πομπαῖς ἄνευ τοῦ προσώπου κωμάζει.* Huc respexit Choricius."

Loci quibus Choricius imitatus est locos Dem. or. de fals. leg.:

G. 224, VII, 9 not. 12. *καὶ „κάλει παῖδα" καὶ „μάχαιράν τις φερέτω".* de fals. leg. 402, 28. *καὶ „κάλει παῖδα" καὶ „ἱμάντα τις φερέτω".*

G. 64, I, 2: *ὑποῤῥεούσης ἀεὶ κατ' ὀλίγον τῆς ἀρετῆς* et F. 220, 3: *φθειρομένου γὰρ τοῦ στρατοπέδου καὶ κατὰ μικρὸν ὑποῤῥέοντος:* Dem. fals. leg. 412, 13: *ἡ δ' ἐφ' ἑκάστου τούτων ἁμαρτία κατὰ μικρὸν ὑποῤῥέουσα.*

F. 215, 1—2: *τοῦτο γάρ ἐστι τὸ λαμπρὸν τῆς ἐπιθυμίας τεκμήριον.* Exstant haec post interrogationem eodem modo atque apud Dem. fals. leg. 377, 27 et 430, 27: *τοῦτο γάρ ἐστι τὸ λαμπρόν.*

G. 80, XIII, 1: *εἰς δὲ τὴν πανήγυριν ταύτην πάντας τοὺς ἐν τέλει συνήγαγες πολίτας θ' ἅμα κἀστυγείτονας . . . ἑστιῶν δ' αὐτοὺς καὶ κτλ.* de fals. leg. 401, 14: *εἰς δὲ τὴν θυσίαν ταύτην καὶ τὴν πανήγυριν πάντας τοὺς τεχνίτας συνήγαγεν, ἑστιῶν δ' αὐτοὺς καὶ κτλ.*

Elocutiones:

B. 78, 3: *ἴσα βαίνουσαι τῇ μελῳδίᾳ.* Coniunctio verborum, quod sciam nusquam invenitur nisi apud Dem. in or. d. f. l. 442, 16: *ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ.*

G. 80, XIII, 1: *φιλοτησίας προτείνων* Graux correxit in *„προπίνων."* Imitatus est Dem. f. l. 380, 28. Optimi Demosthenis codices habent lectionem *προὔπινεν.*[1])

F. 214, 25: *ἀλλ' ἁπλᾶ τε καὶ δίκαια πρὸς ἑαυτὸν Ἀχιλλεὺς διαλέξεται.* de f. l. 404, 22: *ἡ μὲν τοίνυν δικαία καὶ ἁπλῆ (ἀπολογία).*

---

[1]) Hanc genuinae lectionis *προπίνειν* in *προτείνειν* depravationem etiam in Libanii codicibus, ut t. IV, 48, 14 et 226, 11, non semel inveniri Foersterus mecum communicavit.

G. 213, I, 4. *πρὶν εἰς παιδευτὰς ἐγγραφῆναι*: de fals leg. 412, 25: *πρὶν εἰς ἄνδρας ἐγγράψαι.*

F. 215, 7. *ἐνταῦθα δὲ πράγμασι συνεχόμενος*: de fals. leg. 396 24: *Οἵοις μὲν τοίνυν κακοῖς καὶ πράγμασι τὴν ἀποδημίαν πᾶσαν συνειχόμην.*

c. Olynth. I.

B. 207, 27. not. 3: *εἰ μή τῳ μάτην εἰρηκέναι δοκεῖ Δημοσθένης, ὡς ἄπιστον ὅλως ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννίς, ἄλλως τε κἂν ὅμορον χώραν ἔχωσιν.* Citat rhetor Dem. Ol. I, 10, 20: *καὶ ὅλως ἄπιστον, οἶμαι, ταῖς πολιτείαις ἡ τυραννίς, ἄλλως τε κἂν ὅμορον χώραν ἔχωσιν.*

F. 231, 7—8 = B. 286 frgm. *κέ* not. 3. *πρὸς γὰρ αὖ τοῖς ἄλλοις κακοῖς ἐστι καὶ Θετταλός. οἷς ἐπιχώριός ἐστιν ἡ ἀπιστία.* Ol. I, 15, 15: . . . *[εἶτα τὰ τῶν Θετταλῶν. ταῦτα γὰρ ἄπιστα μὲν ἦν δήπου φύσει καὶ ἀεὶ πᾶσιν ἀνθρώποις, κομιδῇ δ', ὥσπερ ἦν, καὶ ἔστι νῦν τούτῳ.*

d. Olynth. II.

F. 223, 1—4: cf. not. 3. *πάλιν ἡμῖν χρήσιμος ὁ πολὺς ἐν πᾶσιν ῥήτωρ, ὃς τὴν Φιλίππου παρασκευὴν οὐκ ἔχων ὅπως φαυλίσει τὴν προαίρεσιν μέμφεταί μέθην καὶ κορδακισμοὺς καὶ τὰ λοιπὰ ὀνόματα τῆς ἀκρασίας ἄγων εἰς μέσον.* Dem. Ol. II p. 23, 6 sqq. imprimisque 12. *εἰ δέ τις σώφρων ἢ δίκαιος ἄλλως τε τὴν καθ' ἡμέραν ἀκρασίαν τοῦ βίου καὶ μέθην καὶ κορδακισμοὺς οὐ δυνάμενος φέρειν, παρεῶσθαι καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει τὸν τοιοῦτον κτλ.*

Loci quos imitatione Dem. Ol. II. rhetor expressit:

B. 30, 10 sq. *Εἰ γὰρ ἀσπίδι πολλῇ καὶ βελῶν ἀφέσει πυκνῶν ἱππέων τε καταλόγοις καὶ πᾶσι στρατοπέδου πληρώμασιν αἱ πρὸς ἀλλήλους αὐτοῖς διὰ σοῦ προῆλθον συνθῆκαι καὶ μικρὰ πρόφασις καὶ τὸ τυχὸν ἐναντίωμα πάλιν ἀνέτρεπε τὰς σπονδάς, τὰ γὰρ εὐνοίας χωρὶς καὶ πόθου συνιστάμενα σαθρά τε καὶ σφαλερά, καὶ βραχὺν ἀνθήσαντα χρόνον ἀπομαραίνεται.* Paululum mutata sunt haec e Dem. Ol. II, 20, 26—21, 2. *ὅταν δ' ἐκ πλεονεξίας καὶ πονηρίας τις ὥσπερ οὗτος ἰσχύσῃ, ἡ πρώτη πρόφασις καὶ μικρὸν πταῖσμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσεν. οὐ γάρ ἐστιν, οὐκ ἔστιν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀδικοῦντα καὶ ἐπιορκοῦντα καὶ ψευδόμενον δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι, ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα εἰς μὲν ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει, καὶ σφόδρα γε ἤνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν, ἂν τύχῃ, τῷ χρόνῳ δὲ φωρᾶται καὶ περὶ αὑτὰ καταρρεῖ* et 20, 23.

B. 210, 1 sq. *Τοιγαροῦν οὓς ἐνθένδε πάντες ἀπήλαυνον, ὡς πολλῇ προσκειμένους ἀκολασίᾳ, τούτους ἀγαπᾷ καὶ περὶ αὐτὸν ἔχει φιλοπότας καὶ κόλακας.* Imitatur Dem. Ol. II. 23, 18: *καὶ γὰρ οὓς ἐνθένδε πάντες ἀπήλαυνον, ὡς πολὺ τῶν θαυματοποιῶν ἀσελγεστέρους ὄντας . . . . τούτους ἀγαπᾷ καὶ περὶ αὐτὸν ἔχει.* Conf. Boiss. not. 1.

G. 226, VIII, 14. not. 20. *δόξαν ἀντὶ τοῦ ζῆν ἀσφαλῶς ᾕρητο* = Dem. Ol. II, 22, 20. *δόξαν ἀντὶ τοῦ ζῆν ἀσφαλῶς ᾑρημένος.*

G. 77, X, 8. *ἐξ οὗ πλεῖστα συμβαίνειν ἀῤῥωστήματα πέφυκεν.* Dem. Ol. II, 24, 5: *ἐπὰν δὲ ἀῤῥώστημά τι συμβῇ.* cf. B. 233, 28: *κἂν ἐλάχιστον αὐτῷ πτῶμα συμβῇ.*

F. 212, 21. *ὡς ἦν Ἕκτωρ ἡμῖν εὖ μάλα συγκεκροτημένος τὰ τοῦ πολέμου.* Ol. II. 23, 2: *ὡς εἰσὶ θαυμαστοὶ καὶ συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου.*

G. 78, XII 1. *Ἤκουσε τῶν πανταχοῦ σοι πεπονημένων ὁ βασιλεὺς ἀνδρῶν οὐδαμῶς οἵων τε ψεύδεσθαι* = Ol. II, 23, 4: *ὡς δ' ἐγὼ τῶν ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ γεγενημένων τινὸς ἤκουον, ἀνδρὸς οὐδαμῶς οἵου τε ψεύδεσθαι.*

e. Olynth. III.

Exstant duo loci apud Choricium, qui fortasse ex Dem. or. Ol. III. expressi sunt:

G. 233, XI, 12. *Ἀποβλέψατε δὲ πρὸς τὴν Καίσαρος πόλιν, ἣν ἐκαλλώπισε πάντα πανταχόθεν ἡ φύσις.* Ol. III. 36, 19: *ἀποβλέψατε δὴ πρὸς τοὺς ταῦτα πολιτευομένους, ὧν οἱ μὲν ἐκ πτωχῶν πλούσιοι γεγόνασιν κτλ.*

B. 233, 27. *Ἡγεῖτο . . . . κίνδυνον φέρειν πόλιν αὐτόνομον ἐφορμοῦσαν τοῖς βασιλείοις καὶ . . . . καιροφυλακοῦσαν τύχην.* Ol. III. 30, 17. sq. *ἦν τοῦτο ὥσπερ ἐμπόδισμά τι τῷ Φιλίππῳ . . . πόλιν μεγάλην ἐφορμεῖν τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς διηλλαγμένην πρὸς ἡμᾶς.*

f. Midiana.

Loci quibus Demosthenis Midianam expressit hi sunt:

B. 196, 9: *πᾶν . . αἴρουσιν οὐχὶ μετρίως τῷ λόγῳ, τὸ τῶν πραγμάτων κτλ.* Mid. 537, 13: *τῷ λόγῳ τὸ πρᾶγμα ἐγὼ νῦν αἴρω καὶ φοβερὸν ποιῶ.*

G. 233, XI, 13: *εἰ τῷδε τῷ πράγματι στιγμὴ προσῆν ἀδοξίας, ἄρχοντος ἐναντίον κἀστῶν καὶ ξένων ἄνδρες ἐκεῖνοι τοῦτ' ἂν ἐπετήδευον.* Mid. 552, 9: *εἴ γ' εἶχε στιγμὴν ἢ σκιὰν τούτων ὧν κατεσκεύαζε κατ' ἐμοῦ, ταῦτ' ἂν εἴασεν;*

F. 219, 5. *ἕνα θέμενος ὅρον χαρίσασθαι τοῖς ὁμοφύλοις.* Mid. 548, 25. *ἕνα ὅρον θέμενος παντὶ τρόπῳ με ἀνελεῖν.*

Elocutiones:

B. 9, 13. *τοσοῦτον ἐπιεικείας αὐτῷ καὶ σεμνότητος περιῆν.* Mid. 520, 16. *ἀλλὰ τοσοῦτον αὐτῷ περιῆν.*

B. 81, 22. *οὐδ᾽ ἐφ᾽ ἑνὶ τούτων νεανιεύσομαι.* Mid. 536, 26. *οὐδ᾽ ἐνεανιεύσατο τοιοῦτον οὐδέν.*

F. 220, 26. *εἰς σωτηρίαν μερίδα.* Mid. 537, 9: *μερίδα εἰς σωτηρίαν.*

g. Aristocratea.

G. 245, XIX, 7 not. 7. *ὅθεν ὁ τοῦ Δράκοντος νόμος „ἄν τις ἀποκτείνῃ" φησὶν „ἐν ἄθλοις ἄκων."* Aristocr. 637, 1: *Ἐάν τις ἀποκτείνῃ ἐν ἄθλοις ἄκων.*

F. 224, 19. *τοσαύτην ποιουμένου πρόνοιαν* = Aristocr. 623, 8: *τοσαύτην πεποιῆσθαι πρόνοιαν.*

F. 221, 35. *ταῦτα ἐνθυμηθεὶς καὶ πεῖραν λαβών.* Ar. 663, 19: *ὑπ᾽ ἐκείνου σωθεὶς καὶ λαβὼν ἔργῳ τῆς ἐκείνου φιλίας πεῖραν.*

h. Philippica I.

Exstat unus locus quo Choricius or. Phil. I. imitatur:

F. 211, 4 *αἰσχρόν ἐστιν ἀπατᾶν ἑαυτούς.* Phil. I. 51, 10: *αἰσχρόν ἐστι φενακίζειν ἑαυτούς.*[1])

i. Philippica III.

Imitatio:

B. 59, 4. not. 3. *Ὁ γάρ, οἷς ἂν ἐγὼ τεθναίην, ταῦτα ποιεῖν ἐγχειρῶν, οὗτος ἀνεῖλεν ἐμέ, κἂν ἡ τόλμα πέρας μὴ λάβῃ.* Phil. III, 115, 10. *ὁ γάρ, οἷς ἂν ἐγὼ ληφθείην, ταῦτα πράττων καὶ κατασκευαζόμενος, οὗτος ἐμοὶ πολεμεῖ, κἂν μήπω βάλλῃ μηδὲ τοξεύῃ.*[2])

k. De pace.

F. 208, 13. not. 16. *οὕτω καὶ Δημοσθένης τοὺς οἰκείους πείθων πολίτας εἰς Ἀμφικτύονας τάξαι τὸν Φίλιππον τὴν ἐν τοῖς προλαβοῦσιν αὐτῶν ἀπείθειαν μεγάλων ἀφορμὴν συμφορῶν ἀποφαίνει.* In mente habet de pace 58, 4 sqq.

---

[1]) Hic locus etiam exstat in Stob. Flor. LIV, 42.

[2]) Stob. II, 25.

Imitatio:

F. 210, 14. *ταῦτα παρελθὼν εἶπον, ὦ Τρῶες, καὶ οὔτε πρὸς αὐτὸν ἠγροικισάμην . . . οὔτε πρὸς ἄλλον τινὰ τοῦ στρατοπέδου.* = De pace 58, 19. *παρελθὼν εἶπον εἰς ὑμᾶς οὐδεμιᾶς ἰδίας οὔτ' ἔχθρας οὔτε συκοφαντίας ἕνεκεν.*

l. Leptinea.

Imitationes:

G. 72, V, 7. *Οὐκοῦν ὅσῳ τὸ φοβῆναι τοῦ παρακρούσασθαι κρεῖττον, τοσούτῳ σεμνότερος ὁ παρὼν ἧπερ ὃν ἔδοξαν ᾄδειν αἱ Μοῦσαι.* = Lept. 479, 9. *ὅσῳ τὸ φανερῶς τοῦ λάθρᾳ κρεῖττον καὶ τὸ νικῶντας τοῦ παρακρουσαμένους πράττειν ὁτιοῦν ἐντιμότερον, τοσούτῳ κάλλιον Κόνωνα τὰ τείχη στῆσαι Θεμιστοκλέους.*

G. 229, IX, 4. *Ἀλλ' οὐδεὶς ἄν, οἶμαι, ταῦτα φήσειεν εὖ φρονῶν.* Lept. 479, 19. *ἀλλ' οὐδένα ἀνθρώπων εὖ φρονοῦντ' οἶμαι ταῦτ' ἂν φῆσαι καλῶς ἔχειν.*

G. 243, XVII, 4. *καὶ μάτην οὕτως ἑστάναι, ὃ πολὺ δεινότερόν ἐστι τοῦ καθελεῖν.* Lept. 468, 17: . . *ὑμεῖς δ' ἑστώσας ἀκύρους πεποιηκότες, ὃ πολὺ δεινότερον τοῦ καθελεῖν.*

F. 218, 25. *παρὰ δὲ τάδε σοι ταῦτα κἀκεῖνό φημι.* Foersterus vir doctissimus coniecit *πάντα ταῦτά σοι* laudans locum Choricianum, qui exstat F. 220, 10: *πρὸς ἅπασι δὲ τούτοις ἐκεῖνο λέγω.* Coniectura probatur loco Dem. Lept. 506, 4. *Παρὰ πάντα δὲ ταῦτα ἐκεῖνο ἔτι ἀκούσατέ μου,* quem manifesto Choricius priore illo loco expressit.

F. 218, 29. *Πάνυ τοίνυν ἀχθοίμην ἄν, εἰ . . . . δόξεις κτλ.* Lept. 477, 4: *Πάνυ τοίνυν ἀχθοίμην ἂν . . . . εἰ . . . . δόξαιμι κτλ.*

m. de Chersonesiacis.

F. 219, 6. *ἤδη τοίνυν τινὸς ἤκουσα τὰ μὲν ἄλλα τὸν Φθιώτην ἀποδεχομένου, δύσκολον δὲ καὶ τραχὺν ὀνομάζοντος τεκμηρίῳ χρωμένου τῇ κατὰ τῶν Ἑλλήνων ὑπὲρ Βρισηίδος ὀργῇ. ἐμοὶ δὲ πρὸς τοῦτο λόγος ἐστὶν ἁπλοῦς καὶ σαφής.* Expressit hic imitando Dem. Cherson. 108, 4. *Ἤδη τοίνυν τινὸς ἤκουσα τοιοῦτόν τι λέγοντος, ὡς ἄρα ἐγὼ λέγω μὲν ἀεὶ τὰ βέλτιστα, ἔστι δ' οὐδὲν ἀλλ' ἢ λόγοι τὰ παρ' ἐμοῦ, δεῖ δ' ἔργων τῇ πόλει καὶ πράξεώς τινος. ἐγὼ δ' ὡς ἔχω περὶ τούτων, λέξω πρὸς ὑμᾶς καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι.*

B. 141, 6. *Τί τοίνυν ἔτι μέλλω καὶ πρὸς τὸν πλοῦν ἀναδύομαι;* Coniunctio verborum legitur Dem. Cherson. 102, 12: *ποῖ ἀναδυόμεθα ἢ τί μέλλομεν;*

n. contra Boeotum.

G. 79, XII, 4. τί ἂν μακρολογοίην. Dem. contra Boeot. 1011, 15: τί ἂν ὑμῖν μακρολογοίην.

Restant nonnullae Demosthenis orationes, e quibus Choricius elocutiones modo, quantum video, suas fecisse videtur:

o. Contra Dionysodorum.

B. 55, 5. Καὶ δίκην αὐτὸς ἑαυτῷ θάνατον ὥρισεν . . . Dem. Dion. 1291, 11: τοῦτο γὰρ τὸ δίκαιον οὐκ ἄλλος οὐδείς, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σαυτῷ ὥρισας.

p. Timocratea.

F. 221, 16. κατὰ πολλὴν ἡσυχίαν = Tim. 709, 13: κατὰ πολλὴν ἡσυχίαν.

B. 55, 12. διαστρέφων τοὺς νόμους Dem. Tim. 765, 14: καὶ διαστρέφοντας αὐτοὺς (τοὺς νόμους) κολάζειν.

q. Epistola Philippi.

G. 64, I, 4. ὑμῖν δὲ τοσοῦτον πλεονεκτημάτων περίεστιν, ὥστε κτλ. Ep. 160, 12: νῦν δὲ τοσοῦτον ὑμῖν περίεστι τοῦ πρὸς ἐμὲ μίσους, ὥστε κτλ.

Tamen haec non talia sunt, ut Choricium ea imitatum esse demonstrari possit.

§. 4 b.

De Choricio Demadis imitatore.

B. 60, 3. ἐπεὶ καὶ τοῖς Ἀσκληπιάδαις μείζων ὀφείλεται χάρις ἐπερχομένην ἀναστέλλουσι νόσον ἢ παραπεσοῦσαν ἰασαμένοις. τοῦ γὰρ ἀπηλλάχθαι κακοῦ τὸ μὴ παθεῖν αἱρετώτερον. Boissonadius „Verba", inquit, „sunt Demadis, non in Stobaeo, quod quidem noverim (oppugnat errori Villebrunii), sed in Antonii Sylloge Serm. 146 p. 233 . . . Mendosum opinor esse Demadis nomen; quae menda in lemmatibus Stobaei et Antonii sunt frequentia, et Antonium ipsum sententiae adscripsisse vel Choricii nomen vel nullum. Prorsus enim est incredibile Choricium ipsissima, ne minima quidem facta immutatione, sibi sumpsisse Demadis verba. Sophistae erant imitatores, non sine pudore plagiarii." Cum his viri docti iustis argumentis conveniunt ea quae recentioribus temporibus et C. Wachsmuth in dissertationibus quae inscribuntur „Studien zu den griechischen Florilegien" (Berlin 1882) et

H. Diels in Mus. Rhen. N. F. XXIX, 1874 pagg. 107 sqq. et XXX, 1875 pagg. 172 sqq. de hac re docuerunt. Choricius non semel ab Antonio excerptus est.

§ 5.

De Choricio Platonis imitatore.

a. de republica.

Loci citati:

B. 40, 12. *ἡ δὲ λοιπὴ ξυνωρίς, ὁ μὲν ἐν ἐξουσίᾳ πλεονεξίας δικαιοσύνην ἀσκεῖ, πρᾶγμα παρὰ Πλάτωνι κριτῇ χαλεπόν.* Manifesto sophistam respexisse Plat. Rep. II. 364 A. iam Boissonadius (not. 5) adnotavit: *πάντες γὰρ ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσιν, ὡς καλὸν ἡ σωφροσύνη τε καὶ δικαιοσύνη, χαλεπὸν μέντοι καὶ ἐπίπονον.*

B. 46, 21 sq. *εἰ μή τῳ δοκεῖ ψεύδεσθαι Πλάτων οὐ μόνον ἀνδράσιν εἰπών, ἀλλὰ καὶ γυναιξὶ σπουδαίαις τοὺς θρήνους μὴ πρέπειν.* Choricium hoc loco Platonis Menexeni pag. 247—248 laudasse Villoisonius putavit, id quod Boissonadius comprobavit. Contra equidem rhetorem hoc loco respexisse contendo Plat. Rep. III. 387 E: *Ὀρθῶς ἄρ' ἂν ἐξαιροῖμεν τοὺς θρήνους τῶν ὀνομαστῶν ἀνδρῶν, γυναιξὶ δὲ ἀποδιδοῖμεν, καὶ οὐδὲ ταύταις σπουδαίαις κτλ.*

B. 189, 14 sq. *Καὶ ὅσα δὲ στοιχεῖα φύσεως φιλοσόφου τίθεται Πλάτων, προσεπήνθει καὶ ταῦτά σοι χαριέστερον.* Boissonadius (not. 4) recte affert locum Rep. VI. 503 C: *Εὐμαθεῖς καὶ μνήμονες καὶ ἀγχίνοι καὶ ὀξεῖς καὶ ὅσα ἄλλα τούτοις ἕπεται οἶσθ' ὅτι οὐκ ἐθέλουσιν ἅμα φύεσθαι καὶ νεανικοί τε καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς διανοίας, οἷοι κοσμίως μετὰ ἡσυχίας καὶ βεβαιότητος ἐθέλειν ζῆν κτλ.*

B. 201, 2. *Τὰ χρήματα οἱ ὀφείλοντες, εἰ τῆς κυρίας ἡκούσης τὸ χρέος ἅπαν μὴ καταβάλοιεν, οὔτι που οἴονται χρῆναι μηκέτι ἀποδιδόναι . . . Δίκαια ταῦτα δοκεῖ εἶναι Πλάτωνί τε τῷ Ἀθηναίῳ καὶ Σιμωνίδῃ τῷ Κείῳ. Ὁ γὰρ Ἀθηναῖος τὸν Κεῖον ἐρόμενον τινός, τί ποτε ἄρα τὸ δίκαιον, ἀποκρίνασθαι ἔφη, τὸ τὰ ὀφειλόμενα ἀποδιδόναι* = Rep. I, 331 E: *τί φῂς τὸν Σιμωνίδην λέγοντα ὀρθῶς λέγειν περὶ δικαιοσύνης; Ὅτι, ἦ δ' ὅς, τὸ τὰ ὀφειλόμενα ἑκάστῳ ἀποδιδόναι δίκαιόν ἐστιν.* (Boiss. not. 2).

G. 66, II, 3. not. 8. *Φύσει μὲν οὖν ἀλλήλοις πραότης τε καὶ θυμὸς δοκεῖ διαμάχεσθαι, ὥστε καὶ Σωκράτης ἀπορήσας που φαί-*

νεται, πόθεν ἅμα πρᾶον καὶ μεγαλόψυχον ἦθος εὑρήσει, χαλεποῦ πεφυκότος εἰς ἓν ἑκάτερον συνελθεῖν. Rep. II, 375 C: *πόθεν ἅμα πρᾶον καὶ μεγαλόθυμον ἦθος εὑρήσομεν; ἐναντία γάρ που θυμοειδεῖ πραεῖα φύσις.*

Loci Platonici, quos rhetor suos fecit nulla re indicans unde petiverit, sunt:

B. 1, 6. *ὥστε, κἂν μόνος ὤν τις τυγχάνῃ, τὴν ἰδίαν αὐτὸς ἑαυτῷ διεξέρχεται λύπην.* cf. Rep. X, 604, A. *πότερον μᾶλλον αὐτὸν (ἄνδρα ἐπιεικῆ) οἴει τῇ λύπῃ μαχεῖσθαί τε καὶ ἀντιτείνειν, ὅταν ὁρᾶται ὑπὸ τῶν ὁμοίων, ἢ ὅταν ἐν ἐρημίᾳ μόνος αὐτὸς καθ' αὑτὸν γίγνηται;*

B. 32, 14. *ἐπεὶ καὶ σωμάτων ὑγίεια ἡλίκον ἐστὶ τοῖς ἔχουσιν ἀγαθὸν ἡ νόσος ἐμφαίνει.* Rep. IX, 583 C: *Ἆρ' οὖν μνημονεύεις . . . . τοὺς τῶν καμνόντων λόγους; . . . . ποίους; Ὡς οὐδὲν ἄρα ἐστὶν ἥδιον τοῦ ὑγιαίνειν.* Mutavit verba, sententiam non mutavit.

B. 38, 3. *Ὥστε νοσοῦσαν ἐκείνην οὐδὲν εἰσῄει δεινόν, οὐδὲ λογισμὸς ἔστρεφεν αὐτῇ τὴν ψυχήν, μή τινά που λελύπηκεν . . . . ἀλλὰ γλυκεῖα παρῆν ἀπὸ τῶν ἔργων ἐλπίς.*

G. 69, IV, 4. *Τοιαύτας εἶχόν σοι τὰς φροντίδας αἱ νύκτες, τοιοῦτοί σοι μεθ' ἡμέραν ἔστρεφον τὴν ψυχὴν λογισμοί.*[1])

F. 212, 26. *ταῦτα λογιζομένοις ἀθυμία καὶ δεός εἰςέρχεται.*

F. 216, 16. *ὁ γὰρ ἐρῶν ὑποψίας ἐστὶ καὶ φόβου μεστός.*[1])

B. 70, 7. *Ἔτι δὲ τῶν ἀδικημάτων τὸ πλῆθος ἔστρεφεν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν*[1]) *πολλὰς ἀπειλούντων αὐτῷ τιμωρίας. Ταῖς γὰρ ἀδικίαις οἱ κεχρημένοι πράττοντες μὲν εὐτυχῶς οὐ λογίζονται, συμφορᾶς δέ τινος ἐμπιπτούσης τότε δὴ τὰς ἰδίας ἀπαριθμοῦντες ἑαυτοῖς πλεονεξίας ταράττονται.* His quinque quos attuli locis imitando expressit Plat. Rep. I, 330, D—E. *εὖ γὰρ ἴσθι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ὅτι, ἐπειδάν τις ἐγγὺς ᾖ τοῦ οἴεσθαι τελευτήσειν, εἰσέρχεται αὐτῷ δέος καὶ φροντὶς περὶ ὧν ἔμπροσθεν οὐκ εἰσῄει. οἵ τε γὰρ λεγόμενοι μῦθοι περὶ τῶν ἐν Ἅιδου . . .* [E] *τότε δὴ στρέφουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν μὴ ἀληθεῖς ὦσι· καὶ αὐτὸς ἤτοι ὑπὸ τῆς τοῦ γήρως ἀσθενείας ἢ καὶ ὥσπερ ἤδη ἐγγυτέρω ὢν τῶν ἐκεῖ μᾶλλόν τι καθορᾷ αὐτά. ὑποψίας δ' οὖν καὶ δείματος μεστὸς γίγνεται καὶ ἀναλογίζεται ἤδη καὶ σκοπεῖ, εἴ τινά τι ἠδίκηκεν . . .* [331 A] *τῷ δὲ μηδὲν ἑαυτῷ ἄδικον ξυνειδότι ἡδεῖα ἐλπὶς ἀεὶ πάρεστι καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος, ὡς καὶ Πίνδαρος λέγει·*

---

[1]) Hos locos Platonem respicere etiam Polakius admonuit in Hermae vol. XVIII, 72 et not. 1.

γλυκεῖα οἱ καρδίαν ἀτάλλοισα γηροτρόφος συναορεῖ || ἐλπίς κτλ. Locus Choricii quem primum attuli similem exprimit sententiam eisdem fere verbis quae litteris diductis significavi. Plane aliam sententiam exprimunt reliqui quos posui loci, verbis similibus. .Hisce igitur locis fuisse latissimos imitandi fines apud Choricium maxime demonstratur.

B. 38, 10. *ἐβούλετο γὰρ οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι χρηστή.* = Rep. II, 361, B: *κατ' Αἰσχύλον οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα.*

B. 68, 11. *ὥστε τῇ λύπῃ προσθήκην γενέσθαι τὴν τῶν ἐχθρῶν ἡδονήν. Καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις οὐ πάνυ τι προσδοκίας ἐκτὸς ἐγεγόνει τὰ δρώμενα. τί γὰρ ἀνέλπιστον ἐν τυραννίδι κακόν;* Imitatur locum illustrem Platonis Rep. IX, 584 sq., cuius finis: *Οὐκοῦν καὶ αἱ πρὸ μελλόντων τούτων ἐκ προςδοκίας γιγνόμεναι προησθήσεις τε καὶ προλυπήσεις κατὰ ταὐτὰ ἔχουσιν; Κατὰ ταὐτά.*

B. 82, 18. *ἵνα δὲ γένηταί τις ἐκεχειρία τῶν ἀνθρωπίνων κακῶν καὶ ὅπως αἱ λῦπαι παύωνται κατατείνουσαι καὶ χαλῶσι, τὸ χρῆμα τῶν πανηγύρεων ἐξευρέθη κτλ.* = Rep. I, 329 C. . . . . . . *γίγνεται καὶ ἐλευθερία, ἐπειδὰν αἱ ἐπιθυμίαι παύσωνται κατατείνουσαι καὶ χαλάσωσιν.* Imitando expressit Choricius, quae de senectute laudantur, ad dies festos referens.

F. 227, 12. *πρὸς θεῶν . . . . . οὔπω ποτέ σοι σκοπεῖν ἐπῆλθε τὰς θηλείας τῶν φυλάκων κυνῶν; οὐχ ἑώρακας οὖν οὐδὲ διὰ τῶν σκυλάκων τόκον τε καὶ τροφὴν. οἰκουρούσας, ἀλλὰ συμφοιτώσας τοῖς ἄῤῥεσι ⟨περὶ⟩ τὴν ἀγέλην.* In tota sententia sequitur manifesto Plat. Rep. 451 D: *τὰς θηλείας τῶν φυλάκων κυνῶν πότερα ξυμφυλάττειν οἰόμεθα δεῖν, ἅπερ ἂν οἱ ἄῤῥενες φυλάττωσι, καὶ ξυνθηρεύειν καὶ τἆλλα κοινῇ πράττειν, ἢ τὰς μὲν οἰκουρεῖν ἔνδον ὡς ἀδυνάτους διὰ τὸν τῶν σκυλάκων τόκον τε καὶ τροφήν, τοὺς δὲ πονεῖν τε καὶ πᾶσαν ἐπιμέλειαν ἔχειν περὶ τὰ ποίμνια;*

F. 208, 21. *τάς τε Ἕκτορος ὕβρεις περὶ τὸ μνῆμα Πατρόκλου καὶ τὰς τῶν ζωγρηθέντων ἐπὶ τῷ τάφῳ σφαγάς.* Foersterus „Paululum" inquit „mutavit verba Platonis de rep. p. 391 B. *τάς τε Ἕκτορος ἕλξεις περὶ τὸ σῆμα τὸ Πατρόκλου καὶ τὰς τῶν ζωγρηθέντων σφαγὰς εἰς τὴν πυράν.*"

G. 242, XVI, 9. *πάντες δ' ἄμαχον εἰρηκότες τὴν φύσιν εἶναι.* Fortasse paulum mutavit locum Rep. 375 B. *οὐκ ἐννενόηκας, ὡς ἄμαχόν τε καὶ ἀνίκητον θυμός κτλ.*

B. 217, 9 — 218, 2. *Ὁρᾷς ἄνδρα τομὴν ἀνεχόμενον μέρους αὐτῷ τινος ἐλαχίστου νοσοῦντος, ἵνα τελευτῆς ἐπιούσης ἑαυτὸν ἐξαρπάσῃ, καὶ μὴ τρεφόμενον τὸ νοσοῦν κατὰ βραχὺ τὸ ἐῤῥωμένον ἐπέλθῃ, ἐπειγομένου*

τοῦ πάθους, εἰ μή τις τὸ πάσχον· αὐτὸ μέρος ἐκκόψοι, διατρέχειν ἅπαν τὸ σῶμα, μὴ τὸ τεμνόμενον ἐλεήσας, τὸ δὲ ἐκεῖνο σωθὲν λογισάμενος, ἀποδέχου τῆς ἐγκρατείας τὸν ἄνδρα. Adumbravit locum Rep. V, 462, C ..... ὅταν που ἡμῶν δάκτυλός που πληγῇ, πᾶσα ἡ κοινωνία ἡ κατὰ τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυχὴν τεταμένη εἰς μίαν σύνταξιν τὴν τοῦ ἄρχοντος ἐν αὐτῇ ᾔσθετό τε καὶ πᾶσα ἅμα ξυνήλγησε μέρους πονήσαντος ὅλη, καὶ οὕτω δὴ λέγομεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν δάκτυλον ἀλγεῖ κτλ. Metaphora apud utrumque de eadem re adhibita est: pertinet ad urbis cives.

F. 228, 31. ὡς γὰρ τῶν Ἀγαμέμνονος ἀπειλῶν ἀκούσας ὁ Χρύσης ἔδεισέ τε καὶ ἀπῄει σιγῇ, μικρὸν ἀποχωρήσας ἐκ τοῦ στρατοπέδου πολλὰ τὸν θεὸν ἐθεράπευεν [ᾔτει] τάς τε ἐπωνυμίας αὐτοῦ καταλέγων καὶ ἀπαιτῶν, εἴ τι πώποτε κεχαρισμένον δωρήσαιτο [τις], τοῖς Ἀχαιοῖς[1]) τοῖς ἐκείνου βέλεσιν δίκην. οὕτως κτλ. Imitatur Rep. III, 394 A: ὁ δὲ πρεσβύτης ἀκούσας ἔδεισέ τε καὶ ἀπῄει σιγῇ, ἀποχωρήσας δ' ἐκ τοῦ στρατοπέδου πολλὰ τῷ Ἀπόλλωνι εὔχετο τάς τε ἐπωνυμίας τοῦ θεοῦ ἀνακαλῶν καὶ ὑπομιμνήσκων καὶ ἀπαιτῶν, εἴ τι πώποτε ἢ ἐν ναῶν οἰκοδομήσεσιν ἢ ἐν ἱερῶν θυσίαις κεχαρισμένον δωρήσαιτο· ὧν δὴ χάριν κατεύχετο τῖσαι τοὺς Ἀχαιοὺς τὰ ἃ δάκρυα τοῖς ἐκείνου βέλεσιν· οὕτως κτλ.

Elocutiones:

B. 4, 15. τὴν παλαιὰν διασώζοντες παροιμίαν = Rep. I, 329 A. τὴν παλαιὰν διασώζοντες παροιμίαν.

B. 82, 4. τὸν . . λόγον . . τρίτον σοι διασώζων = Rep. II, 395 B: τὸν πρῶτον λόγον διασώσομεν.

B. 53, 10. κύκλῳ περιάγων τὸ βλέμμα = Rep. VI, 514 B: κύκλῳ τὰς κεφαλὰς . . . περιάγειν.

B. 72, 5. παρὰ τούτων ἀκούων τοιούτοις λογισμοῖς διατεθρυλημένος τὰ ὦτα. not. B. 72, 2.

G. 240, XV, 8. Τοιούτοις . . . διαθρυλοῦσι τὰ ὦτα = Rep. II, 358. C: διατεθρυλημένος τὰ ὦτα.

F. 226, 1. ἄπορος ἡ σωτηρία = Rep. V, 453 D.

b. de legibus.

Platonis de legibus dialogum Choricius quamquam non saepe respexit atque imitatus est, tamen accuratius cognovit.

---

[1]) Sine dubio Foersteri emendatio τῖσαι τοὺς Ἀχαιοὺς ex Platonis loco valde probatur.

Habemus unum locum sub Platonis nomine a Choricio citatum, quem inde petitum esse iam Foersterus vir doctus indicavit:

F. 223, 16 sq. not. 18. *μὴ γὰρ εἰ γυναῖκές εἰσι (αἱ Ἀμάζονες), μέγα τι πρὸς ἀσθενείας ἀπόδειξιν εἰρηκέναι Πολυδάμας ἡγείσθω. ὁμοία γὰρ κατὰ τὸν Πλάτωνος λόγον πρὸς ἄσκησιν ῥώμης ἡ φύσις.* Legg. VII, 804 D—E. *τὰ αὐτὰ δὲ δὴ καὶ περὶ θηλειῶν ὁ μὲν ἐμὸς νόμος ἂν εἴποι πάντα, ὅσαπερ καὶ περὶ τῶν ἀῤῥένων, ἴσα καὶ τὰς θηλείας ἀσκεῖν δεῖ.* Exemplo utitur in sequentibus Amazonum.

B. 226, 9 sq. *Ὅτι γὰρ εἰς ἀπορίαν ἐσχάτην ἡ σωτηρία συνηλάθη τῶν οἰκητόρων καὶ οὐδεὶς οὔτε τὸν πλησίον οὔτε αὐτὸς αὑτὸν εἶχεν ἐξαπατᾶν, ὡς ἔνεστί πως καταφυγὴν ἑτέραν εὑρεῖν, αὐτὸς διαῤῥήδην ὁ τοῦ κατηγόρου παῖς ἐμαρτύρησεν.* Imitatur locum Legg. III, 699 B: *πᾶσαν ἀπορίαν ἑώρων σωτηρίας . . . μίαν δὴ σωτηρίαν ξυνεπόνουν, λεπτὴν καὶ ἄπορον, μόνην δ'οὖν . . . εὑρίσκον καταφυγὴν αὑτοῖς εἰς αὐτοὺς μόνους εἶναι καὶ τοὺς θεούς.*

Elocutiones:

B. 17, 6. *ὅσοι γὰρ ἐν τοιαύταις γίγνονται τύχαις* = Legg. II, 655 D: *ἐν πράξεσί τε παντοδαπαῖς γιγνόμενα καὶ τύχαις.*

G. 232, XI, 7. *παρασκευάζειν γελᾶν* = Legg. II, 699 D: *γέλωτ' ἂν παρασκευάζοιεν.*

G. 238, XIV, 7. *καὶ λύρᾳ χρωμένους* = Legg. VII, 794 E. *λύρᾳ μὲν ἐν ἀριστερᾷ χρώμενον.*

G. 246, XIX, 13. *τοῦ δείπνου προϊόντος.* Vir doctus Graux indicavit locum Dem. fals. leg. § 197. p. 402, 23: *ὡς δὲ προῄει τὸ πρᾶγμα.* Similior est: Legg. II. 671 A. *προϊούσης τῆς πόσεως.*

F. 215, 32. *μήτε δόλον μήτε ἐνέδραν.* Legg. IX, 908 D. *δόλου καὶ ἐνέδρας πλήρης.*

B. 141, 18. *ἐπιμιξίαι ταῖς πόλεσιν ἐλευθέριαι.* Cf. G. 73, VII, 3: *τὸ τῶν ἐπιμίξεων ἡδύ τε καὶ χρήσιμον.* = Legg. 949 E. *ἡ πόλεων ἐπιμιξία πόλεσιν.*

B. 83, 1. *Ἐπὶ γλυκείας ἐλπίδος ὀχούμεθα.* Cf. Legg. 699 B.[1])

B. 232, 7. *φοβεροῦ γειτονήματος.* Apud Platonem simile legimus Legg. III, 705 A: *πικρὸν γειτόνημα.*

Haec satis demonstrant hunc Platonis dialogum Choricio non ignotum fuisse.

c. Convivium.

E Platonis convivio rhetor nullum locum sub illius nomine citat. Tamen exstat locus quo Platonem ab eo significari manifestum est:

---

1) Cf. II, § 5.

B. 130, 10. *Τοιαῦτα μὲν τὴν Οὐρανίαν Ἀφροδίτην δημιουργοῦσιν αἱ τέχναι· τὴν δ' ἑτέραν, Πάνδημον δὲ ταύτην παλαιοί τινες ᾄδειν ἐθέλουσι μῦθοι.* Hoc loco rhetorem respicere illustrissimam de Venere coelesti et vulgari explicationem in Plat. Conv. pp. 180—185 nemo negabit. Atque notandum est Choricium pro Platonis nomine *παλαιούς τινας μύθους* posuisse.[1])

B. 161, 32. *μὴ τὸ παρὸν μέμφου τὰ μὴ παρόντα ζητήσασα.* Nutricis ad Phaedram amore Hippolyti captam verba, quae exstant apud Euripidem Hipp. 183 sq. similia sunt:

Οὐδέ σ' ἀρέσκει τὸ παρόν, τὸ δ' ἀπὸν
φίλτερον ἡγεῖ.

Choricius haec non tam ad huius poetae quam ad Platonis exemplum in Conv. 200 E conformavit. *Καὶ οὗτος ἄρα καὶ ἄλλος πᾶς ὁ ἐπιθυμῶν τοῦ μὴ ἑτοίμου ἐπιθυμεῖ καὶ τοῦ μὴ παρόντος καὶ ὃ μὴ ἔχει καὶ ὃ μὴ ἔστιν αὐτὸς καὶ οὗ ἐνδεής ἐστιν, τοιαῦτ' ἄττα ἐστὶν ὧν ἡ ἐπιθυμία τε καὶ ὁ ἔρως ἐστίν.*

B. 196, 7. *τὸ τῶν πραγμάτων ἐλλιπές, πλαστοῖς ἐπαίνοις ἀναπληρώσαντες.* Paulum mutavit locum Conv. 188 E. *ἴσως μὲν οὖν καὶ ἐγὼ τὸν Ἔρωτα ἐπαινῶν πολλὰ παραλείπω, οὐ μέντοι ἑκών γε, ἀλλ' εἴ τι ἐξέλιπον, σὸν ἔργον . . . . ἀναπληρῶσαι.*

B. 12, 13. *Μικροῦ μέ τι διέδραμε τῶν ἐκείνου κατορθωμάτων. Εἰωθότων γὰρ ὅσοι τὴν ὅλην σπουδὴν ἀπονέμουσι λόγοις, εἴποτε πράγμασιν ὁμιλεῖν ἀναγκάζοιντο, λίαν ἀρχαίως φέρεσθαι καὶ καταγέλωτα κινεῖν τοῖς τὰ τοιαῦτα δεινοῖς, οὐδενὸς ὤφθη δεύτερος τῶν ταύτην μόνον ἠσκημένων τὴν τέχνην.* Dicit sophista Procopium magistrum, quem oratione celebrat, haudquaquam inter eos fuisse, qui etsi summo cum studio de aliqua re verba faciant, tamen si ad eam perficiendam aggrediantur, risum hominum moveant. Quo cum loco conferas Plat. Conv. 198 C—D. *καὶ ἐνενόησα τότε ἄρα καταγέλαστος ὤν, ἡνίκα ὑμῖν ὡμολόγουν ἐν τῷ μέρει μεθ' ὑμῶν ἐγκωμιάσεσθαι τὸν Ἔρωτα καὶ ἔφην εἶναι δεινὸς τὰ ἐρωτικὰ οὐδὲν εἰδὼς ἄρα τοῦ πράγματος, ὡς ἔδει ἐγκωμιάζειν . . .* E. *. πάντα λόγον κινοῦντες.* Contrarium Socrates de amore suo gloriatur. Atque similitudo et cogitationum et verborum tanta est, ut rhetorem hunc Platonis locum respexisse putare necesse sit.

Etiam in singulis meminit sophista Platonici convivii:

---

[1]) Cf. pag. 27 not. 1, 31 not. multosque alios locos.

B. 82, 4. *εἰσαῦθις ἀναβαλοῦμαι* = Conv. 174 E. *εἰς αὖθις ἀναβαλοῦ.*

B. 78, 10. *ἕρμαιον ἂν ἔμοιγε εἴη* = Conv. 176 B. *Ἕρμαιον ἂν εἴη ἡμῖν . . . ἐμοί τε καὶ Ἀριστοδήμῳ.*

G. 219, VI, 4. *Πάντα γὰρ εἰς ἀναψυχὴν μεμηχάνηται καὶ ῥᾳστώνην*: loquitur de voluptate spectacula spectandi. De bibendi voluptate Plat. in Conv. 176 AB: *ῥᾷστα πιόμεθα . . . δέομαι ἀναψυχῆς τινός . . . παρασκευάζεσθαι ῥᾳστώνην τινὰ τῆς πόσεως.*

G. 241, XVI, 5. *κἂν ἄμουσος ᾖ τις* = Conv. 196 E. *κἂν ἄμουσος ᾖ.*

d. Phaedrus.

Locum Platonis Phaedri manifesto sophista expressit B. 175, 18 sq. *εἰς μνήμην ἀφικόμην Σωκράτους τοῦ Σωφρονίσκου. Ἐξάγει γάρ ποτε καὶ τοῦτον λόγος ἀρχαῖος*[1]) *τοῦ ἄστεος· καὶ περὶ τὸν Ἰλισσὸν ἀφικνούμενος (Ἀττικὸς δὲ οὗτος ὁ ποταμός), ψυχροῖς τοῖς ὕδασιν ἐμβάλλει τὼ πόδε καὶ ἐπὶ πόᾳ τινὶ μαλθακῇ κατακλίνεται καὶ ψυχάζει· πλάτανος δὲ καὶ δένδρον παραπεφύκει καὶ τὴν σκιὰν αὐτοῖς ἀπετέλουν. Παρῆν γὰρ αὐτῷ καὶ Φαῖδρος ὁ καλὸς νεανίας καὶ θαυμάζει τὸ ἄλσος καὶ ταῖς Νύμφαις προσηύξατο.* Sophistam initium Phaedri in mente habere recte adnotat Boissonadius not. 7.

B. 7, 7 sq. Eundem initii Phaedri locum expressit in descriptione Antiochiae: *ὅπου χαρίεντα καὶ διαφανῆ καὶ πότιμα νάματα, πλάτανος δὲ πολλὴ καὶ κυπάριττοι πλείους ἀμφιλαφεῖς τε καὶ ὑψηλαὶ καὶ ὀρνίθων ᾠδαὶ καὶ αὖραι τὰ σώματα διαψύχουσαι.* Quibuscum conferas Phaedr. 230 B. *ἥ τε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλ' ἀμφιλαφής τε καὶ ὑψηλὴ τοῦ τε ἄγνου τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον . . . ἥ τε αὖ πηγὴ χαριεστάτη ὑπὸ τῆς πλατάνου ῥεῖ μάλα ψυχροῦ ὕδατος . . . θερινόν τε καὶ λιγυρὸν ὑπηχεῖ τῷ τῶν τεττίγων χορῷ* et p. 229 B. *χαρίεντα γοῦν καὶ καθαρὰ καὶ διαφανῆ τὰ ὑδάτια φαίνεται.*

B. 42, 14. Idem locus respicitur: *ἔνθα μετρίας τε πνεῖν αὔρας εἰκὸς καὶ πηγὰς καθαρὰς καὶ διαφανῆ νάματα ῥεῖν* = Phaedr. 229 B. *ἐκεῖ σκιά τ' ἐστὶ καὶ πνεῦμα μέτριον . . . χαρίεντα γοῦν κτλ.* Choricius haec nostro loco transfert ad beatorum insulas. Coniunctio verborum *πνεῦμα μέτριον* etiam invenitur B. 134, 6.[2])

B. 81, 8. de Homeri poesi: *εἰσὶ δὲ κυπάριττοι κύκλῳ καὶ πλάτανοι καλὸν ὑπηχοῦσαι καὶ ἄκαρπον εὐθυμίαν εἰσάγουσαι τῷ κεκτημένῳ τὸν χῶρον.* Idem locus imitatione exprimitur.

---

[1]) Cf. pag. 26 not.

[2]) Cf. II § 7.

B. 203, 4. *χαρίεντα δ' ἅμα καὶ διαφανῆ τά τ' ὑδάτια καὶ ἐπιτήδεια λουτρὸν εἶναι.* Phaedr. l. c.

B. 210, 13. De loco, quo virgines diem festum agunt: *ἴστε δή που τὸν χῶρον· πλάτανοί τέ εἰσι καὶ κυπάριττοι καὶ πηγὴ καλὴ καὶ διαφανὴς ἐπιτηδεία τε κόραις παίζειν παρ' αὐτῇ.* Haec quoque extrema verba apud Platonem.

B. 115, 2. *ἔνθα „λιγὺ πνείοντες ἀῆται"* (Homericum!) *βορέης καὶ ζέφυρος ἄμπελοί τε καὶ διαφανὲς ὕδωρ καὶ φυτὰ παντοῖα.* Hos omnes quos collegi locos imitatione quadam Platonici Phaedri initii niti concedes.

B. 87, 9. *Ἀηδόνα μὲν οὖν καὶ τέττιγα τὰς ὄρνεις τῶν ποιητῶν.* Cf. Phaedr. 262 D. *ἴσως δὲ καὶ οἱ τῶν Μουσῶν προφῆται οἱ ὑπὲρ κεφαλῆς ᾠδοί* (scil. *τέττιγες).*

B. 88, 1. *διὰ τῶν ὀμμάτων ἡ ψυχὴ κηλουμένη.* Cf. Phaedr. 251 B. *διὰ τῶν ὀμμάτων ἐθερμάνθη.*

F. Rh. Mus. 1882, 484, 24 sq. *καίτοι Σωκράτης ὁ Ἀθηναῖος ποιητικὸς μὲν οὐκ ἦν, ἐδεήθη δὲ τῶν Μουσῶν παρεῖναί τέ οἱ καὶ φράζειν ἅττα δὴ ἔμελλε πρὸς Φαῖδρον ἐρεῖν, τὰ Λυσίου τε καὶ αὐτοῦ παιδικά.* Respicit Choricius Phaedr. p. 237 A, quod iam Foersterus adnotavit.

Singula:

B. 3, 9. *ἐπὶ μὲν θύρας ἧκε ποιητικάς* et B. 108, 9. *παρὰ θύρας ἦγε ποιητικάς,* ubi adnotavit Boissonadius locum Phaedri 245 A. *ὃς δ' ἄνευ μανίας Μουσῶν ἐπὶ ποιητικὰς θύρας ἀφίκηται.*

G. 80, XII, 5. *Τί ἂν ταῦτα μηκύνοιμι λέγων;* Phaedr. 244 B. *μηκύνοιμεν· ἂν δῆλα παντὶ λέγοντες.*

G. 233, XII, 1. *διαθερμαίνειν τὴν φαντασίαν* = Phaedr. 253 E. *πᾶσαν αἰσθήσει διαθερμήνας τὴν ψυχήν.*

e. Gorgias.

Duo extant loci, quibus Choricius exemplis utitur e Gorgia dialogo petitis:

B. 201, 6. *Μέμφεται δὲ καὶ Σωκράτης τὸν Καλλικλέα μεταξύ που ἐθέλοντα καταλεῖψαι τὸν λόγον, ὅπερ οὐδὲ τοὺς μύθους φησὶ θεμιτὸν εἶναι παθεῖν.* Cf. not. 3. Gorg. 505 C. *ΣΩ . . . τί οὖν δὴ ποιήσομεν; μεταξὺ τὸν λόγον καταλύομεν; . . . Ἀλλ' οὐδὲ τοὺς μύθους φασὶ μεταξὺ θέμις εἶναι καταλείπειν κτλ.*

B. 13, 4: *Τοῖς μὲν γὰρ τὸ σῶμα νοσοῦσι πυκνὰ παρεκάθητο καὶ Γοργίαν τὸν Λεοντῖνον μιμούμενος φιλονείκως ἐνίοτε πρὸς ἰατρείαν*

τινὰ φερομένους (δυσάρεστον γὰρ οἱ νοσοῦντες), ἔπεισεν ἐγκρατῶς τὰ προσαγόμενα δέχεσθαι. Gorg. 465 B. ΓΟ. πολλάκις γὰρ ἤδη ἔγωγε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἰατρῶν εἰσελθὼν παρά τινα τῶν καμνόντων οὐχὶ ἐθέλοντα ἢ φάρμακον πιεῖν ἢ τεμεῖν ἢ καῦσαι παρασχεῖν τῷ ἰατρῷ οὐ δυναμένου τοῦ ἰατροῦ πεῖσαι, ἐγὼ ἔπεισα οὐκ ἄλλῃ τέχνῃ ἢ ῥητορικῇ.

Loci, quibus manifesto Choricius Gorgiam Platonicum imitatus est, hi sunt:

B. 2, 5. Πάλαι μὲν νενομοθέτηται τοῦτο τοῖς θαπτομένοις, ὅσοι τὸν βίον ἀμέμπτως διῆλθον, ἆθλον καὶ γέρας ἀπολαμβάνειν τὸν ἔπαινον. Mutavit paululum Gorg. 523 A. ἦν οὖν νόμος ὅδε περὶ ἀνθρώπων ἐπὶ Κρόνου καὶ ἀεὶ καὶ νῦν ἔτι ἔστιν ἐν θεοῖς τῶν ἀνθρώπων μὲν δικαίως τὸν βίον διελθόντα καὶ ὁσίως, ἐπειδὰν τελευτήσῃ, εἰς μακάρων νήσους ἀπιόντα κτλ.

B. 111, 7. not. 2. καὶ δὶς δέ τοι καὶ τρὶς καλόν φασιν εἶναι τὸ καλὰ λέγειν = Gorg. 498 E. καὶ δὶς γάρ τοι καὶ τρίς φασι καλὸν εἶναι τὰ καλὰ λέγειν τε καὶ ἐπισκοπεῖσθαι.

B. 298 frgm. πθ': Ἀλλ' εἰ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ὑμᾶς ἀγείρομεν ἑορτῆς = Gorg. 447 A. Ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν.

Singula:

B. 56, 2. ἐξουσίαν τοῦ λέγειν = Gorg. 461 E. ἐξουσίαν τοῦ λέγειν.

B. 17, 4. πρὸς τὰ ἐμὰ . . . παιδικά (ad sermonem). Cf. Gorg. 482 A. τὴν φιλοσοφίαν, τὰ ἐμὰ παιδικά. cf. Rh. Mus. 1882, p. 484, 24. ἅττα δὴ ἔμελλε πρὸς Φαῖδρον ἐρεῖν, τὰ Λυσίου τε καὶ αὐτοῦ παιδικά.

B. 124, 1. εὐωχεῖσθαι et ἑστιᾶσθαι: et coniuncte et metaphorice de sermonibus legitur bis in Plat. Gorg. 518 E et 522 C.

B. 66, II, 4. κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον. Gorg. 499 C. κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον.

F. 237, 16. εἶτα μέλλουσά τι λέγειν . . . αὐτή τε τοῖς δακρύοις ἐπεστομίσθη. Non dubito quin respexerit locum Gorg. 482 E. αὐτὸς ὑπὸ σοῦ συμποδισθεὶς ἐν τοῖς λόγοις ἐπεστομίσθη.

f. Phaedo.

Habemus unum locum quo respexit sophista Phaedonem Platonicum.

B. 46, 8. Σωκράτης μὲν οὖν παρόντων αὐτῷ τῶν γνωρίμων μέλλοντι τελευτᾶν, ὡς ᾔσθετο δακρυόντων, τοῖς μὲν μικροψυχίαν ὠνείδισε,

τὰς δὲ θρηνούσας ἐξέπεμψε γυναῖκας, „ἵνα μὴ τοιαῦτα“ φησί, „πλημμελοῖεν.“ Cf. not. 5. Phaed. 117 D. *ἐκεῖνος δὲ (Σωκράτης), Οἷα, ἔφη, ποιεῖτε, ὦ θαυμάσιοι, ἐγὼ μέντοι οὐχ ἥκιστα τούτου ἕνεκα τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα, ἵνα μὴ τοιαῦτα πλημμελοῖεν.*[1])

B. 231, 2. *Ἦν γὰρ αὐτὸν ἐντεῦθεν λογίζεσθαι καὶ σκοπεῖν, ὡς ἀλογία πολλὴ τὸν πατέρα μὲν ἀποκτεῖναι τὴν παῖδα καὶ ζῆν ταῖς αὐτοῦ χερσὶν ἐσφαγμένην, αὐτὸν δὲ ἀφειδῶς ἔχειν τοῦ βίου.* Respexit, ut opinor, Platonis illud de mortis timore: Phaed. 67 E. *ἐκ τῶνδε σκόπει. εἰ γὰρ διαβέβληνται μὲν πανταχῇ τῷ σώματι, αὐτὴν δὲ καθ' αὐτὴν ἐπιθυμοῦσι τὴν ψυχὴν ἔχειν, τούτου δὲ γιγνομένου εἰ φοβοῖντο καὶ ἀγανακτοῖεν, οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη, εἰ μὴ ἄσμενοι ἐκεῖσε ἴοιεν κτλ.* et 68 A . . . *ἢ ἀνθρωπίνων μὲν παιδικῶν καὶ γυναικῶν καὶ υἱέων ἀποθανόντων πολλοὶ δὴ ἑκόντες ἠθέλησαν εἰς Ἅιδου ἐλθεῖν κτλ.* Quamquam plane, ut res postulabat, Platonis sententiam mutavit, tamen et totius sententiae et singulorum verborum quamvis per paraphrasin mutatorum similitudo facile cognoscitur.

Perpauca Choricii ex hoc dialogo sumpta attuli. Attamen satis demonstrare illa credo eum sophistae notum fuisse. Tamen videmus eum immemorem huius dialogi: B. 181, 4. *ἀλλ' οἷον καὶ Σωκράτην οἱ ζηλωταὶ περιεστήκεσαν, ὅτε πρὸ ὥρας Λαμπροκλῆς ἀνηρπάζετο. Λαμπροκλῆς μὲν οὖν ἔτι παῖς ἦν καὶ λαμπρὸν εἶχεν οὐδέν, ἐφ' ᾧ καὶ Σωκράτης οὐ πάνυ τι ἂν ἴσως ἤλγησεν, ὅς γε καὶ ἄλλως ἐκ φιλοσοφίας ἔῤῥωτο.* Sophistam hoc loco alium auctorem sequi[2]) atque Platonem iam Boissonadius adnotavit.

g. Euthyphro.

Ex Euthyphrone sub Platonis nomine citat locum.

B. 204, 7. *Οὐ γὰρ εὖ μοι δοκεῖ ὁ Πλάτωνος Εὐθύφρων πεποιηκέναι ἀτελῆ περιϊδὼν τὸν λόγον εἶναι, ὃν ὑπὲρ τοῦ ὅ, τι ποτὲ εἴη τὸ ὅσιον διεξῄει τῷ Σωφρονίσκου. Καὶ „οἷα“ ἔφη „ποιεῖς, ὦ ἑταῖρε; γέλοιον γὰρ ἀτελὲς εἶναι δημιουργῷ φιλοτέχνημα.* Cf. Euth. 15 C—16 A.

h. Apologia.

B. 225, 12. *Τοιαῦτα καὶ θεοὶ πολλάκις ἐν ταῖς μαντείαις, εἰ πολλὰ ἐπιτάττουσι πράττειν ἀνθρώποις* . . . Apol. 33 C. *ἐμοὶ δὲ τοῦτο . . . προστέτακται ὑπὸ τοῦ θεοῦ πράττειν καὶ ἐκ μαντείων.* Facile Plato cognoscitur.

---

[1]) Cf. Stob. CXX, 32.

[2]) Scilicet Themistii or. XXXII p. 430: *οὔτ' ἂν Σωκράτει πρὸ ὥρας ἐτελεύτησε Λαμπροκλῆς*, ut Foersterus mecum communicavit. Cf. Plut. de gen. Socr. 21.

i. Crito.

B. 55, 15. *Τοιγαροῦν, εἴ ποθεν λάβοιεν οὗτοι (οἱ νόμοι) φωνήν, φαῖεν ἄν σοι δικαίως τοιαῦτα καταβοῶντες κτλ.* Iam Boissonadius in adn. 4. recte admonuit Choricium hoc loco imitari legum loquentium in Critone Platonis prosopopoeiam. Mea sententia inniutur initium cap. XIII, p. 51 C: *Σκόπει τοίνυν, ὦ Σώκρατες, φαῖεν ἂν ἴσως οἱ νόμοι, εἰ ἡμεῖς ταῦτα ἀληθῆ λέγομεν, ὅτι οὐ δίκαια ἡμᾶς ἐπιχειρεῖς δρᾶν.*

k. Philebus.

B. 23, 5. *οὕτως ὁ παλαιὸς λόγος*[1]) *ἐστὶν ἀληθής, ὡς οὐδὲν ἄκρατόν ἐστι τῶν κακῶν, ἀεὶ δέ τι παραπέφυκεν ἀγαθόν.* Locus Platonis *(τοῦ παλαιοῦ λόγου)* exstat Phil. 63 D. *πρὸς ταῖς ἀληθέσιν ἐκείναις ἡδοναῖς, φήσομεν, ἆρ' ἔτι προσδεῖσθ' ὑμῖν τὰς μεγίστας ἡδονὰς συνοίκους εἶναι καὶ τὰς σφοδροτάτας . . .* E. *τὰς δ' ἀεὶ μετ' ἀφροσύνης καὶ τῆς ἄλλης κακίας ἑπομένας πολλή που ἀλογία τῷ νῷ μιγνύναι τὸν βουλόμενον ὅ τι καλλίστην ἰδόντα καὶ ἀστασιαστοτάτην μίξιν καὶ κρᾶσιν ἐν ταύτῃ μαθεῖν πειρᾶσθαι, τί ποτε ἔν τε ἀνθρώπῳ καὶ τῷ παντὶ πέφυκεν ἀγαθὸν κτλ.* 64 E. *ἀλλά τις ἄκρατος συμπεφορημένη ἀληθῶς ἡ τοιαύτη γίγνεται ἑκάστοτε ὄντως τοῖς κεκτημένοις ξυμφορά.*

B. 51, 17. *ὅσῳ τοίνυν τεθνάναι δεινότερον πικρᾶς βασάνου προηγουμένης ἢ χωρὶς ὀδύνης τοῦτο παθεῖν, τοσούτῳ χαλεπωτέραν αὐτῷ περιέστησα τὴν τελευτὴν φόνῳ παιδὸς βασανίσας.* Fortasse meminit Phil. 31 B. *λύπης δ' αὖ χωρὶς τὴν ἡδονὴν οὐκ ἄν ποτε δυναίμεθα ἱκανῶς βασανίσαι.*

B. 107, 12. *Ἄρτι μὲν οὖν διαφόρων ἔγεμεν ἐλπίδων ἡ πόλις.* Cf. Phil. 39 D. *ἡμεῖς δ' αὖ ἀεὶ γέμομεν ἐλπίδων;* et 40 A. *πολλῶν μὴν ἐλπίδων . . . πᾶς ἄνθρωπος γέμει.*

l. Lysis.

Elocutiones:

B. 8. 6. *χαυνούμενός τε τῇ νίκῃ καὶ τῷ μεγέθει διαθρυπτόμενος τῶν τιμῶν.* Lys. 210 E. *χαυνοῦντα καὶ διαθρύπτοντα.*

Quamquam quae attuli pauca sunt, tamen hunc dialogum Choricio non ignotum fuisse satis demonstrant.

m. Timaeus.

B. 188, 11 sqq. *Τριπλοῦς μὲν δὴ τοῖς εὐδαίμοσι κρατὴρ τῇ φύσει κεράννυται καὶ βλύζει μὲν ὡς ἀπὸ πηγῆς τῆς ψυχῆς, πλημμυρεῖ δὲ*

---

[1]) Cf. pag. 26 not.

καὶ εἰς τὸ σῶμα καὶ εἰς τὸ ἐκτὸς ἀναχεῖται· ἀλλά σοι καὶ ὁ γλυκὺς οὗτος κρατὴρ ὑπερχειλὴς ἦν καὶ οὔτε ἡ ψυχὴ τὸ σῶμα ᾔσχυνε καὶ τὰ περὶ τὸ σῶμα οὐκ ἐνδεῶς ἐπέῤῥει οὐδὲ κατεῤῥύπαινε τὸ μακάριον. „Ἡ φωνὴ ἡδεῖα καὶ ἡ ὄψις σου ὡραία“ δικαίως ἂν ᾀσματίσωμεν· „τί ὡραιώθησαν σιαγόνες σου ὡς τρυγόνος, τράχηλός σου ὡς ὁρμίσκου;“

Ἐκεῖνά σοι καλλιγραφεῖ τὸν ἔξωθεν ἄνθρωπον. ταῦτα τὴν ἐντὸς ἀγλαΐαν ὑποσημαίνει διὰ τὸ σῶφρόν τε καὶ φιλοσῶφρον καὶ τἄλλα τοῦ νοῦ καὶ τῆς κεφαλῆς ἀγαθά, περὶ ἣν ὁ τράχηλος ἀνατείνεται.

Tota explicatio et sententia et nonnulla singula imitatione Platonis Timaei expressa esse videntur. Sane immiscuit sophista, uti consuevit, magis orationis ornandae causa quam quod res ipsa postulabat verba ex Cant. Canticorum, quae iam Boissonadius p. 189 nott. 1—2 indicavit. — Platonicam explicationem miram scilicet atque singularem non modo mutavit, verum etiam depravavit, nec tamen ita ut Plato cognosci non possit. Fortasse etiam in singulis meminit Platonis verborum, quorum nonnulla cum Chooricianis comparem:

Tim. 35 A. *καὶ τρία λαβὼν αὐτὰ ὄντα συνεκεράσατο εἰς μίαν πάντα ἰδέαν.* Tim. 41 D. *καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα, ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε.*
Cf. B. 188, 11. *Τριπλοῦς μὲν δὴ τοῖς εὐδαίμοσι κρατὴρ τῇ φύσει κεράννυται κτλ.*
Tim. 79 D. *πᾶν ζῷον ἑαυτοῦ τἀντὸς περὶ τὸ αἷμα καὶ τὰς φλέβας θερμότατα ἔχει, οἷον ἐν ἑαυτῷ πηγήν τινα ἐνοῦσαν πυρός.*
Cf. B. 188, 12. *καὶ βλύζει*[1]) *μὲν ὡς ἀπὸ πηγῆς τῆς ψυχῆς κτλ.*
Tim. l. c. *τὸ θερμὸν δὴ κατὰ φύσιν εἰς τὴν αὑτοῦ χώραν ἔξω πρὸς τὸ ξυγγενὲς ὁμολογητέον ἰέναι.*
Cf. B. 189, 1. *καὶ εἰς τὸ ἐκτὸς ἀναχεῖται.*
Tim. 75 D. *ἐπ' ἐσχάτην τὴν κεφαλὴν περιστήσας κύκλῳ περὶ τὸν τράχηλον ἐκόλλησεν ὁμοιότητι . . . τὰ δ' ἄλλα κτλ.*
Cf. B. 189, 7 sq. *καὶ τἄλλα τοῦ νοῦ καὶ τῆς κεφαλῆς ἀγαθά, περὶ ἣν ὁ τράχηλος ἀνατείνεται.*
B. 124, 3. *κούφη καὶ μετέωρος.* Tim. 104 E. *κοῦφά τε καὶ μετέωρα.*

Reliquos Platonis dialogos a Choricio adhibitos esse satis certa indicia afferre non potui. Tamen paucos similes locos commemorare mihi liceat.

---

[1]) *βλύζειν* est poetica vox (pro *βλύειν*), quae etiam apud Paus. V, 7, 3 in oraculo: *Ἀλφειοῦ στόμα βλύζει || μισγόμενον πηγαῖς εὐριπείης Ἀρεθούσης* et in Anth. Pal. VII, 27, 7 legitur.

n. Politicus.

B. 138, 8. not. 7. *ἀντὶ δὲ στρωμνῆς πόα μαλακή τις ἡμῖν ὑποκείσεται.* Boissonadius affert locum Politici 272 A. *μαλακὰς δὲ εὐνὰς εἶχον ἀναφυομένης ἐκ γῆς πόας ἀφθόνου.*

Sed talia etiam apud alios inveniri elucet ex reliquis, quos attulit Boissonadius locis: Gregor. Naz. Orat. 1, p. 5; Eustath. Opp. p. 360; Aristaeneti Ep. 3 p. 13. Etiam apud Athenaeum XII, 512 legimus: *μαλακαὶ στρωμναί.*

o, p. Cratylus, Parmenides.

B. 59, 1. *αἱ γνῶμαι μᾶλλον τὰς ἐκ τῶν πράξεων ποιοῦσιν ἐπωνυμίας.* Cratyl. 416 B. *Τῆς διανοίας τις ἔοικεν ἐπωνυμία εἶναι τοῦτο τὸ ὄνομα.* 416 C. *ἆρ' οὐκ ἐκεῖνο τὸ* (scil. *τὸ διανοεῖσθαι) τὰ ὀνόματα θέμενον; Πάντως που.* Hoc cum loco cf. B. 61, 2: *ἐν οἷς αἱ προαιρέσεις ἐδείκνυντο τὰς ἐκ τῶν πραγμάτων ποιοῦσαι προσηγορίας* et Plat. Parm. 143 C. D. *ἆρ' οὐκ ἐν ἑκάστῃ τῇ προαιρέσει προαιρούμεθά τινε ὢ ὀρθῶς ἔχει καλεῖσθαι ἀμφοτέρω; . . . Ὢ δ' ἂν ἄμφω ὀρθῶς προσαγορεύησθον, ἆρα οἷόν τε ἄμφω μὲν αὐτὼ εἶναι.*

q. Theaetetus.

B. 124 16. *πηγὴ ἀψοφητὶ ῥέουσα.* Theaet. 144 B. *ἐλαίου ῥεῦμα ἀψοφητὶ ῥέοντος.*

Similitudo huius locutionis non tanta est, ut Choricium ex hoc dialogo eam sibi sumpsisse concludi possit.

r. Protagoras.

B. 85, 10. *ἡδὺς καὶ ἄλυπος.* Prot. 358 B. *ἀλύπως ζῆν καὶ ἡδέως.*

F. 231, 21. *μακρὸν ἀπέτεινας λόγον.* Prot. 336 C. *μακρὸν λόγον ἀποτείνων.*

F. 235, 5. *καλὸς τὴν ἰδέαν.* Prot. 315 E. *τὴν ἰδέαν πάνυ καλός.*

s. Theages.

B. 223, 7. *Τῶν γὰρ ἰδίων ἕκαστος ἀπηλλαγμένος φροντίδων.* Theag. 127 C. *καί με πολλῶν καὶ φοβερῶν ἀπαλλάξετε φροντίδων.*

t. Sophista

B. 291, 7. frgm. *να'. ὀλισθηρὸν γὰρ τὸ θῆλυ μὴ παρούσης εὐνοίας ἀνδρός.* Fortasse in mente habuit Soph 231 A. *Καὶ γὰρ κυνὶ λύκος,*

ἀγριώτατον ἡμερωτάτῳ (scil. *προσέοικε*) . . . . . *ὀλισθηρότατον γὰρ τὸ γένος.*

u. Alcibiades II.

B. 44, 9. *Οὕτω χρηστὸν εἶχε καὶ ἄκακον καὶ πραγμάτων ἄπειρον ἦθος.* Alc. II. 140 D. *οἱ δὲ εὐήθεις, ἕτεροι δὲ ἀκάκους καὶ ἀπείρους καὶ ἐνεούς.*

Nil tamen ex tali similitudine verborum effici potest.

v. Epinomis.

B. 21, 14. *εἴπερ ἡ σοφία κατὰ τὸν Πλάτωνος ὅρον εὐδαιμονίας κεφάλαιον.* Boissonadius sophistam hoc loco Plat. Epin. 977 D. respexisse censet, ubi verba sunt: *στερόμενος δὲ ἀληθοῦς λόγου σοφὸς οὐκ ἄν ποτε γένοιτο, ὅτῳ δὲ σοφία μὴ προσείη, πάσης ἀρετῆς τὸ μέγιστον μέρος, οὐκ ἂν ἔτι τελέως ἀγαθὸς γενόμενος εὐδαίμων ποτὲ γένοιτο.* Sophistam hunc unum Epinomidis locum in mente habuisse ex nostro quidem loco concludi non potest. Illa enim sententia fere totum Platonis philosophiae principium continetur. Accedit quod locus Epinomidis Platonicae non tantam praebet similitudinem, ut illum solum sophistam respexisse putare cogamur. Choricius sapientiam beatitudinis summam esse Platonem dicentem facit; Plato autem nostro loco sapientiam cardinem esse virtutis, sine quo nemo unquam et bonus et beatus fieri possit, manifesto docet.

Elocutiones, quae non semel apud Platonem leguntur, invenimus apud Choricium has:

G. 232, XI, 9. *ἀνακαγχάζω* Euthyd. 300 D; Rep. I, 357 A.

G. 235, XIII, 3. *νόμον, ὃν ἔθηκεν ἡ συνήθεια.* Similiter Plato Legg. 841 et Rep. 660 A.

G. 218, V, 4. *μισολόγος.* vox Platonica (Rep. III, 411 D; Lach. 188 C. E; Phaed. 89 C.)

§ 6.

De Choricio Herodoti imitatore.

Citat noster Herodotum:

B. 30, 4 sq. not. 2. *Ταύτην ἐγὼ τὴν διάλυσιν παντὸς εἶναί φημι τροπαίου τιμιωτέραν Ἡροδότῳ χρώμενος δικαστῇ· „ὅσῳ γὰρ εἰρήνη“ φησί, „πραοτέρα πολέμου, τοσούτῳ πόλεμος ἔφυ στάσεως ἡμερώτερος“* Locus est Her. VIII, 3.

B. 105, 4 not. 5. *Καὶ διὰ τοῦτό τις πάλαι σοφός, γένος Ἁλικαρνασσεύς, Ἡρόδοτος ὄνομα, ὅς*

πολλῶν ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω

εἶδέν τε ἅμα τὸ Βαβυλώνιον ἱερὸν καὶ ἰδὼν ὑφηγεῖται τοῖς ἄλλοις μέγα τε καὶ εὐρὺ καὶ ἀναβαῖνον εἰς πύργους ὀκτώ. Ἀλλὰ ταῦτα ἴσως μὲν μῦθος (φιλόμυθος γὰρ ὁ ἀνήρ), ἴσως δὲ λόγος. . . . ὥστε τοῦ Βαβυλῶνος μὲν οὐ χρῄζομεν ἱεροῦ, τῆς δὲ Ἡροδότου γλώττης ἠδόμεθα οὔτι μυθολογίας γε ἕνεκα, οὐδὲ ὅπως τινὰ Κροῖσον ὑμνήσωμεν ἢ Κανδαύλην, ὃν οἱ Ἕλληνες Μυρσῖλον ὀνομάζουσιν.

Sunt duo loci Herodotei I, 181 et I, 7.

B. 149, 8 sq. not. 2. *οἱ μὲν Αἰγύπτου πυραμίδας, οἷα δὴ τὰ Αἰγυπτίων ᾀδόμενα, ὁ δέ τις ἐπιδημῶν Βαβυλῶνι Βὴλ Διὸς ἱερὸν ἴδοι, καὶ ἑτέρους ἐφ' ἑτέρῳ, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ, πύργους ὀκτώ.* Eandem Beli templi descriptionem exhibet Her. I, 181.

B. 151, 11 not. 4. *καὶ ἦσαν ὀφθαλμῶν ἑλιγμοί, καθὰ τοῖς ὁρῶσι τὸν πρὸς Νείλῳ λαβύρινθον Ἰωνικός τις ἔφησε συγγραφεύς.* „Respicitur Ionicus scriptor Herodotus II, 148, in labyrinthi descriptione: *αἵ τε γὰρ ἔξοδοι διὰ τῶν στεγέων, καὶ οἱ ἑλιγμοὶ διὰ τῶν αὐλεῶν ἰόντες ποικιλώτατοι, θῶυμα μυρίον παρέχοντο.* Et hic memoriter locum Herodoti allegavit sophista nomenque *ἑλιγμοὶ* retinens eius sensum erat oblitus.“ Boiss.

G. 69, IV, 2: *Φρούριον ἦν χρυσοῦ μέταλλα πρόσοδον φέρον, πανταχόθεν πολιορκεῖν ἀπορώτερον ἢ τὸ τῶν Σάρδεων τεῖχος Ἁλικαρνασσέως τινὸς μῦθοί φασι.* cf. not. 4: Herod. I, 84.

B. 20, 1 sq. *Μέμνησθε δήπου τῆς ἱερείας ἐκείνης, ἧς οἱ παῖδες κτλ.* Sequitur illa de Cleobi et Bitone narratio, quae exstat apud Herod. I, 31.

G. 245, XIX, 5. *Εἴ τις . . . ψόγος ἐκ τοιαύτης ὑπῆρχε κουρᾶς, οὐκ ἂν οἱ σοφώτατοι πάντων Αἰγύπτιοι ταύτην ἀσκεῖν εὐθὺς ἐκ παίδων ἠξίουν, ὥς πού φησιν ὁ τὰς Μούσας ὑποδεξάμενος, ᾧ φιλοξενίας μισθὸν ἑκάστη βίβλον ἔδωκε μίαν.* Herod. II, 36. Cf. epigr. Anth. Pal. IX, 160.

Exempla petit nulla re unde habeat indicans ex Herodoto haec:

B. 15, 16. *Ὅμοια τούτοις Ἀπόλλων τῷ Κροίσῳ τὴν πεπρωμένην εἰπὼν ἀδύνατον εἶναι νικᾶν καὶ θεῷ.* Her. I. 91 Pythia dicit: *τὴν πεπρωμένην μοίρην ἀδύνατά ἐστι ἀποφυγέειν καὶ θεῷ* cf. not. 10.

B. 34, 22. *Αὕτη παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἡ γνώμη πάλαι κρατοῦσα πολὺν ἔδωκε φόβον τοῖς Πέρσαις. Ἤγετο μὲν τὰ Ὀλύμπια. ἤρετο δέ τις*

τῶν Περσῶν, ὅτι τυγχάνοιεν πράττοντες Ἕλληνες. ἤκουσε ταύτην αὐτοὺς τελεῖν τὴν πανήγυριν ἥνπερ ἐτέλουν. Τί δὲ τῆς νίκης εἴη τὸ ἆθλον, πάλιν ἐπύθετο. Ὡς δὲ χρυσίῳ μὲν οὐδαμῶς, κοτίνῳ δὲ τιμᾶσθαι τοὺς νικῶντας ἀκήκοε, δεινὸν ἀνοιμώξας καὶ πρὸς τὸν βασιλέως σατράπην ἰδών, „Οὐ καλῶς“ ἔφη, „Μαρδόνιε, τούτους ἡμῖν προὐξένησας ἀντιπάλους, οἷς οὐ περὶ χρημάτων, ἀλλ' ἀρετῆς ἀγωνίσασθαι πάτριον.“ Narratio petita est ex Her. VIII, 26. cf. not. 9.

B, 48, 3. not. 3. *Σόλων μὲν Τέλλον Ἀθηναῖον παρὰ Κροίσῳ τῷ Λυδῷ μακαρίζει, ὅτι πατὴρ ἤδη καὶ πάππος εὐδαίμων γεγονὼς ἐτελεύτα.* Herod. I, 30.

B. 100, 19: not. 6. *Οὐκ ἂν αὐτὸς οὐδὲ ὁ Καμβύσου Κῦρος ἐμέμψατο περιών, ὁ τοῖς Ἕλλησιν ἀγορὰν ὀνειδίζων.* Herod. I, 153.

B. 100, 21: not. 7. *Μετὰ τοίνυν τῆς τοσαύτης ἁβρότητος καὶ τὴν Αἰγυπτίων λυχνοκαΐαν νικῶμεν. Τοῖς μὲν γὰρ εἰς πλῆθος ἀκόσμητον ἤνθει τὸ πῦρ.* Herod. II, 62. cf. B. 122, 1 sq. not. 1. Boiss.

B. 125, 9 sqq. *Ἀλυάττης μὲν οὖν ὁ Λυδός, ὁ Κροίσου πατήρ, τὸν ἐν Μιλήτῳ τῆς Ἀθηνᾶς ἐμπρήσας νεών, ἐπειδὴ μετὰ ταῦτα νόσῳ περιπεσὼν αἴτιον ἔγνω τῆς νόσου τὸ γεγονὸς κτλ.* Sequitur narratio de Alyatte Lydo propter Minervae templi devastationem aegrotante, quae exstat apud Her. I, 50. Verba non sunt eadem.

B. 21, 5. *Ἐντεῦθεν ἄρα τινές, (Τραύσους, οἶμαι, τὸ γένος προσαγορεύουσι) τικτομένου μέν τινος ὠλοφύροντο σκοποῦντες, εἰς ὅσα ἦλθε κακά, ἀπιόντος δὲ πανήγυριν ἦγον, ὅσων ἠλευθέρωται δυσχερῶν ἐννοούμενοι.* Ex Herodoto V, 4. Cf. Boiss. not.

G. 67, III, 7. not. 10. *Οὕτω ποτὲ καὶ Σκυθῶν οἱ νομάδες ἐπαναστάντων αὐτοῖς τῶν οἰκετῶν, μέχρι μὲν ἐν ὅπλοις ὁ πόλεμος ἦν, ἐρίζοντας εἶχον· τὸ γὰρ ἴσον τοῦ σχήματος ἐποίησε τοὺς θεράποντας ἐπιλαθέσθαι τῆς τύχης· ἀναλαβόντες δὲ μάστιγας τοῦτό τινος ὑποθεμένου ταχέως αὐτοὺς τῆς δουλείας ἀνέμνησαν δεσπόται φανέντες.* Retulit Herodoti IV, 34.

G. 232, XI, 7. not. 12. Oraculum Lycurgi refert, quod exstat apud Herodotum I, 65:

δίζω ἤ σε θεὸν μαντεύσομαι ἢ ἄνθρωπον,
ἀλλ' ἔτι καὶ μᾶλλον θεὸν ἔλπομαι.

Loci, quos imitatione ex Herodoto expressit, sunt:

B. 55, 3. not. 1. *Ὀφθαλμοὶ γὰρ ὅσον πιθανώτεροι κτλ.* „Respectu ad Herodoti locum nobilem I, 8: *ὦτα τυγχάνει ἀνθρώποις ἐόντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν.*“ Boiss. Eandem sententiam exprimit:

B. 92, 22: not. 14. *ὀφθαλμοὶ γάρ, φασίν, ὤτων πιστότεροι* et G. 221, VI, 14, not. 24: *Ἀλλ' ἀκοῆς ὀφθαλμοὶ δρῶσί τι πλέον;*

B. 287. frgm. *λβ': ἅμα γὰρ ὅπλοις ἐκδυομένοις συνεκδύεται καὶ τὸν θυμὸν ἀνήρ.* „Manifesto expressit Herodotum, apud quem I, 8 Candaulis et Gygis historiam narrantem dicitur femina cum suis vestibus *τὴν αἰδῶ συνεκδύεσθαι.*" Villois. Recte vir doctus adnotavit. Verba Herodotea sunt haec: *ἅμα δὲ κιθῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή.* Respicias positionem verborum!

Singula:

F. 209, 15. *ἀνδρὸς ὡραίαν . . . παῖδα* et B. 223, 16. *ἀνδρὸς μὲν ὡραίαν.* Foersterus iam adnotavit sophistam haec sumpsisse ex Her. I, 107: *ἐοῦσαν ἤδη ἀνδρὸς ὡραίην.*

B. 134, 2. *ἔαρος ἐπιλάμποντος.* Her. VIII, 130. *ἔαρος ἐπιλάμψαντος.*

B. 173, 3. *τὸ ἔαρ ὑπέλαμπε.* Her. I, 190. *τὸ . . . ἔαρ ὑπέλαμψε.*

B. 237, 13 sq. *ἡ δὲ μέγα καὶ δεινὸν ἀνεβόησεν.* (sic correxi ex *ἀντεβ.*) Her. I, 8. *ὁ δὲ μέγα ἀμβώσας εἶπε.* (B. 287, frgm. *λβ'*, quem locum supra attuli, ex eodem capite sumptus est.)

§ 7.

De Choricio Thucydidis imitatore.

Nomen Thucydidis ipsum nusquam apud Choricium legimus Habemus autem primum quatuor exempla rerum ex illo petitarum:

B. 9, 4. *Ἥκει δὴ πάλιν ὁ Περικλῆς ἑτέραν ἡμῖν παράθεσιν προξενῶν. Οὗτος ἐν ὅλῳ δήμῳ ποτὲ φορτικὸς ὤφθη καὶ σοβαρὸς πᾶσαν ἑαυτῷ χαριζόμενος ἀρετήν. „ῥήτωρ εἰμί, λογίζομαι τὰ χρηστά, φράζω τὸ δέον εἰς κάλλος, ἀγαπῶ τὴν πατρίδα, δωροδοκίαν μισῶ."* Libavit hunc locum ex Thuc. II. 60, 5: *καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, ὃς οὐδενὸς οἴομαι ἥσσων εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα, φιλόπολίς τε καὶ χρημάτων κρείσσων.* Boiss. not. 5. Est Periclis illa ad Athenienses oratio. Iam existit hoc loco quaestio subdifficilis, utrum Choricius Thucydidem ipsum respexerit an ab aliis illud de Periclis superbia acceperit. Exstant autem praeter hunc locum duo alii, qui et ipsi ad Thucydidem redeunt. Quorum altero de Pericle agit: B. 50, 3 sq. *Εἰ γὰρ Περικλῆς ὁ Ξανθίππου ψιλὴν ἀποκρουόμενος λοιδορίαν πάντας διαβαδίζει τῆς εὐφημίας τοὺς τρόπους ἑαυτὸν αὐτὸς ἐπαινῶν, τίς ἂν ἐγκαλέσειε τούτῳ τοῖς αὐτοῖς ἐγχειρήμασιν ἀπολογίαν*

ἀπωθουμένῳ, πειρωμένην αὐτὸν τὴν προσήκουσαν ἀμοιβὴν ζημιῶσαι; Defendit tyrannicidam praemium facinoris a populo petentem commemorans Periclem sese ipsum laudantem.

Altero loco verba Thucydidea sophista sua facit: B. 14, 9. *δεινὸς τὰ δέοντα γνῶναι καὶ λαμπρὸς ἑρμηνεῦσαι.* Hic locus Choricium verba Thucydidis cognovisse demonstrat. Restat quaestio, num ea ab aliis petiverit et ipsis a Thucydide pendentibus. Et Aristides rhetor (or. 46 p. 160) et Himerius (Ecl. 28ᵇ, 3) hunc Thucydidis locum respexerunt, id quod primus Boissonadius vir in huius aetatis scriptorum operibus versatissimus adnotavit. Quorum alter (Aristides) quamquam Thucydidem respexit, tamen huius verba omnino mutavit: *ἐδόκει γὰρ ὥσπερ ἄλλο τι καὶ τοῦτο σύμβολον τοῦ Περικλέους εἶναι, τὸ ὑπερφρονεῖν χρημάτων· ὥστε καὶ αὐτός ποτε ἐν τῷ δήμῳ παῤῥησιαζόμενος καὶ λέγων περὶ τῶν αὐτῷ προσόντων ἀγαθῶν, ἕν τι καὶ τοῦτο ἐν πρώτοις ἐτίθει, τὴν περὶ ταῦτα μεγαλοψυχίαν.* Alter (Himerius) Thucydidis nonnulla tantum verba in textum recepit: *εἰ μὲν εἰπεῖν δέῃ τὸν Περικλέα νικῶν . . . . μᾶλλον δὲ καὶ φιλόπολις, μᾶλλον δὲ καὶ χρημάτων κρείττων, ὅπερ ἡ συγγραφὴ τὸν Περικλέα προσείρηκεν.*

Videmus igitur inter horum et Choricii verba tantam intercedere dissimilitudinem, quantam inter Choricium et Thucydidem aequalitatem. Ergo primo loco et tertio Thucydidis verborum ipsorum non meminisse eum nil est cur putemus. Immo vero primo loco per paraphrasin mutavit verba Thucydidis, totam enuntiationem retinuit: Tertio denique loco Procopium magistrum eisdem laudibus effert, quibus Pericles Thucydideus gloriatur.

B. 31, 18 sq. not. 10. *Οὔκουν ἡ Λεσβίων πανήγυρις ἡδονὴν εἶχεν αὐτοῖς, ὅτε πόλεμος Ἀθήνηθεν ἠπειλεῖτο τῇ νήσῳ.* Alludit Thuc. III, 33—36.

G. 71, V, 1 not. 2. *Πορείαν οὖν ἄβατον οὐ τῷ πλήθει τῆς ὕλης κατὰ τὴν ἐξ Ὀδρυσῶν ἐπὶ Παίονας ὁδόν, ἣν ὡμάλισεν ὁ Σιτάλκης κτλ.* Cf. Thuc. II, 98. Plane mutavit verba sophista.

Imitationes:

B. 28, 17 sq. *Αὕτη τῶν Παλαιστίνης ἐγένετο πραγμάτων ἀρχή. Ἐντεῦθεν οἱ δυσμενεῖς ἠρεμεῖν ἠναγκάζοντο, ἄνδρες . . . . καὶ*	Thuc. II, 48, 1. *Ἤρξατο δὲ τὸ μὲν πρῶτον*

προῆλθε ταῖς πόλεσιν ἐλευθερία σαφὴς ἐξ ἀφορήτου δουλείας, ἥτις ἐπενείματο μὲν τῶν ἀλλοφύλων τοὺς γείτονας,	Thuc. II, 54, 5. *καὶ ἐς μὲν Πελοπόννησον οὐκ ἐσῆλθεν (ἡ νόσος). ἐπενείματο δὲ Ἀθήνας μὲν μάλιστα, ἔπειτα δὲ καὶ τῶν ἄλλων χωρίων τὰ πολυανθρωπότατα.*
κατέβη δὲ πρὸς τοὺς τούτων ὁμόρους,	c. 48, 1. *κατέβη καὶ ἐς τὴν βασιλέως γῆν.*
ἥψατο δὲ τῶν ὑπολοίπων χωρίων	

commiscuit 48, 1 *καὶ τὸ πρῶτον ἐν τῷ Πειραιεῖ ἥψατο τῶν ἀνθρώπων.* et 54, 5 *ἔπειτα δὲ καὶ τῶν ἄλλων χωρίων τὰ πολυανθρωπότατα κτλ.*

Non modo in universa narratione — id quod docet primo obtutu comparatio et Thucydideae de pestis propagatione narrationis (c. 48, 1—2 et 54, 5) et Choriciani loci — sed etiam in singulis elocutionibus — id quod demonstrant verba Thucydidis, quae iuxta posui — Choricium illum secutum esse quivis videt.

B. 225, 6: *Ἥκιστα μὲν πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς ἐθέλει χωρεῖν* = Thuc. I, 122, 1. *ἥκιστα γὰρ πόλεμος ἐπὶ ῥητοῖς χωρεῖ.*

B. 227, 25: *Ἀλλὰ νῦν . . . . τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον καὶ πλείστῳ παραλόγῳ συμβὰν (ὃ γὰρ οὕτως ἐμπίπτει, μεγάλως δουλοῖ τὰ φρονήματα) οὐδὲν καθ' ἡμῶν ἀφῆκεν ἐκεῖνον διαλογίσασθαι* = Thuc. II. 61, 2—3: . . . . *καὶ μεταβολῆς μεγάλης καὶ ταύτης ἐξ ὀλίγου ἐμπεσούσης ταπεινὴ ὑμῶν ἡ διάνοια ἐγκαρτερεῖν, ἃ ἔγνωτε. δουλοῖ γὰρ φρόνημα τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον καὶ τῷ πλείστῳ παραλόγῳ ξυμβαῖνον, ὃ ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις οὐχ ἥκιστα καὶ κατὰ τὴν νόσον γεγένηται.*

G. 81, XIV, 2. not. 3. *νῆσος ἐστιν ὄνομα μὲν Ἰωτάβη, τὸ δ' ἔργον αὐτῆς ὑποδοχὴ φορτίων τῶν Ἰνδικῶν, ὧν μέγας φόρος τὰ τέλη. προσοικοῦσι δ' ἄνδρες αὐτήν, ἀνόσιον ἔθνος.* Imitatur Thuc. I, 24, 1: *Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον· προσοικοῦσι δ' αὐτὴν Ταλάντιοι βάρβαροι, Ἰλλυρικὸν ἔθνος.*

G. 84, XV, not. 3. *βασκανίας γὰρ ἑπομένης τοῖς ζῶσι πρὸς τὸ ἀντίπαλον ἄλλως θ' ὅταν ἴσαι μὲν ἀρεταί, ἴσαι δὲ τύχαι . . . μία δὲ παρὰ βασιλέως εὔνοια καὶ τιμή.* Imitatur Thuc. II, 45, 1: *φθόνος γὰρ τοῖς ζῶσι πρὸς τὸ ἀντίπαλον . . .* et paulo post: . . . *εὔνοια . . . ἀρετή.*

F. 228, 1 sq: *οἱ γὰρ εἰς ἐλπίδα τοῦ κατορθῶσαι μόλις ἐλθόντες μικροῦ τινος ἀντικρούσαντος εὐθὺς ἀναπίπτουσιν ἀνόνητα ποιεῖν ἡγησάμενοι.* Mutavit locum Thuc. I, 70, 5: *κρατοῦντές τε τῶν ἐχθρῶν καὶ ἐπὶ πλεῖστον ἐξέρχονται καὶ νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσι.*

F. 214, 5. *καὶ τὴν αὐτὴν δύναται μαρτυρίαν τῆς ἀρετῆς μικρά τε καὶ μεγάλη μοῖρα λαφύρων.* Hoc loco Choricium Thuc. I, 141, 1 *τὴν γὰρ αὐτὴν δύναται δούλωσιν ἥτε μεγίστη καὶ ἐλαχίστη δικαίωσις ἀπὸ τῶν ὁμοίων πρὸ δίκης τοῖς πέλας ἐπιτασσομένη* expressisse iam Polakius adnotavit (Herm. XVIII. p. 275 inf.)

B. 224, 16. *καὶ παραδοῦναι τῇ τυραννίδι τὰ πράγματα.* Thuc. VIII, 97, 1. *τοῖς πεντακισχιλίοις ἐψηφίσαντο τὰ πράγματα παραδοῦναι.*

B. 229, 16. *ὡς οὐκέτι τὴν πόλιν ἀφύλακτον οὖσαν εὑρήσει.* Thuc. III, 30, 2. *κατὰ γὰρ τὸ εἰκὸς ἀνδρῶν νεωστὶ πόλιν ἐχόντων πολὺ τὸ ἀφύλακτον εὑρήσομεν.*

B. 231, 22. *ἀπράκτοις ἀναχωροῦσιν* Thuc. IV, 22, 3. *ἀνεχώρησαν . . . ἄπρακτοι.*

B. 233, 23. *τὴν πρεσβείαν ἄπρακτον ἀπεώσασθε.* Thuc. VI, 33, 4. *ἀπράκτους ὧν ἐφίενται ἀπώσωμεν.*

B. 236, 2. *τὸ δὲ μάχιμον καὶ χεῖρας ἀνταράμενον ἀποσφάξαι;* de oppidi capti incolis loquitur. Similiter Thuc. III, 32, 1—2. *τοὺς αἰχμαλώτους οὓς κατὰ πλοῦν εἰλήφει ἀπέσφαξε τοὺς πολλοὺς . . . ., εἰ ἄνδρας διέφθειρεν οὔτε χεῖρας ἀνταιρομένους οὔτε πολεμίους.*

G. 82, XIV, 2. *χειροποίητος φλόξ* Thuc. II, 77, 4.

G. 83, XIV, 10 sq. *Τοιούτοις ἐκείνων ἀκροβολισμοῖς κεχρημένων* = Thuc. VII, 25, 8. *ἀκροβολισμοῖς καὶ πείραις ἐχρῶντο.*

G. 242, XVI, 19. *διεξεληλύθασί γε διὰ πάσης ἄνθρωποι φυλακῆς ἀεί τι πλεῖον εἰς ἀσφάλειαν προστιθέντες.* Sine dubio imitatus est Thuc. III, 45, 3. *ἐπεὶ διεξεληλύθασί γε διὰ πασῶν τῶν ζημιῶν οἱ ἄνθρωποι προστιθέντες.* Cf. Thuc. VII, 85, 2 *οἱ τὴν φυλακὴν διεξῆλθον* et III, 106, 3.

F. 212, 24. *εὖ δὲ παρασχὸν* = Thuc. I, 120, 3, ut iam Foersterus adnotavit.

B. 304, fragm. *ρκδ'. σχολαιότης* vox tantum apud Thuc. II, 18, 3,

B. 208, 3. *ἀτυράννευτος* vox tantum apud Thuc. I, 18, 1 extat.

§ 8.

De Choricio Xenophontis imitatore.

Exstat unus locus, quem ipso Xenophontis nomine addito citat sophista.

B. 201, 14. *Ἠ οὐχ ὁρᾶτε τὸ Καμβύσου μειράκιον, τὰ παιδικὰ Ξενοφῶντος, τὸν Κῦρον; ἐκεῖνος, ἐπειδή οἱ ὁ πάππος ἐς Μήδους ἀφικόμε-*

νος δαῖτα ἐχορήγει βασιλικήν, (τότε γὰρ οὐ μετρίως ἐτρύφα τὸ Μηδικόν) ὁ δὲ οὐδὲν ἀπειρόκαλον ἐπεπόνθει, οὐδὲ οἷον πάσχειν φιλεῖ παιδὸς ἡλικία, ἀλλὰ ἁβρότητα Μηδικὴν περὶ ἐλάσσονος ἔθετο Περσικῆς εὐτελείας ἐμφύτῳ περὶ τὰ οἴκοι κατεχόμενος ἔρωτι. (cf. not. 5.) Xen. Cyrop. I, 3, 4. Mutavit narrationis Xenophonteae verba, rem non mutavit.

Imitationis exempla sunt duo ex Xenophonte:

B. 15, 17. Ὁ αὐτὸς τοίνυν οὗτος θεὸς (Ἀπόλλων) πρὸς τὸν αὐτὸν ἄνδρα (Κροῖσον) πυθόμενον, ὅπως ἂν εὐτυχῶς διέλθοι τὸν βίον, „Σαυτὸν" ἔφη „γινώσκων, εὐδαίμων, Κροῖσε, περάσεις." Apud Xenophontem Cyrop. VII, 2, 20 oraculi sunt verba eadem et Cyri interrogationis simillima: τί ἂν ποιῶν τὸν λοιπὸν βίον εὐδαιμονέστατα διατελέσαιμι.

B. 193, 19. ἡ δὲ χεὶρ ἐπηκολούθησεν, ὡς ἡ τοῦ Ἀβραδάτου .... καθαγιάζοντι καὶ ὁσιουμένῳ τὰ φίλια· εἶτα ἐκεῖνος καὶ τῷ λοιπῷ τοῦ σώματος τὴν χεῖρα ἐφήρμοσε καὶ προσέπι ... τῶν μελῶν ἐπιθυσιάσας τῷ πολλῷ σου νεκρῷ καὶ ἀγασθεὶς μὲν τῆς εὐφυΐας, ἐκπλαγεὶς δὲ τῶν τραυμάτων ... εὐγενῶς ἡ μάχη διέσπασεν. not. 6. Sequitur Xenophontem Cyr. VII, 3, 8.

Loci quibus Xenophontem transscripsit:

B. 77, 11. νῦν δέ, ὅτε πανήγυρίς τε πολυτελὴς καὶ τρυφῆς γέμουσαι τράπεζαι πανταχοῦ πολλῶν μὲν ὀψοποιῶν, πολλῶν δὲ ἡμῖν οἰνοχόων δεήσει κομψῶς τε καὶ εὐσχημόνως οἰνοχοούντων. Imitatur manifesto descriptionem luxuriae Medorum, quam depingit Xenophon Cyr. I, 3, 8, cum loquentem facit Astyagen: Οὐχ ὁρᾷς ... ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ καὶ εὐσχημόνως; οἱ δὲ τῶν βασιλέων τούτων οἰνοχόοι κομψῶς τε οἰνοχοοῦσι. Ὀψοποιός vocabulum passim in Cyr. legitur similibus locis: V, 5, 39; VIII, 8, 20.

F. 226, 10. Ἔνθα γὰρ ἡ φύσις κυρία, πόνων οὐ δεῖ· οἷον οὐ δεῖται πόνου θεός, ὅπως ἀθάνατος εἴη, πέφυκε γάρ, οὐδὲ πειρᾶταί τις ἀνθρώπων εἶναι θεός, οὐ πέφυκε γάρ. Habere haec imitationis Xenophonteae (Cyrop. V, 1, 10) expressa vestigia iam Polakius. l. c. p. 281 ult. recte admonuit. Xenophontis verba haec sunt: ὁρᾷς, ἔφη, τὸ πῦρ, ὡς πάντας ὁμοίως κάει; πέφυκε γὰρ τοιοῦτον, et post pauca: εἰ δέ γ', ἔφη, νόμος τεθείη μὴ ἐσθίοντας μὴ πεινῆν καὶ μὴ πίνοντας μὴ διψῆν ... οὐδεὶς ἂν νόμος δυνηθείη διαπράξασθαι ταῦτα πείθεσθαι ἀνθρώπους· πεφύκασι γὰρ ὑπὸ τούτων κρατεῖσθαι.

F. 237, 6. ἔστι δὲ ταύτης ⟨καὶ⟩ ἡ Πολυξένη τῆς γνώμης. ὡς γὰρ ἐκ τῶν βασιλείων ἕτοιμος ἦν εἰς ὑμᾶς προϊέναι, λαβομένη μου τῆς χειρὸς καὶ μόλις ἐκ τῶν δακρύων ἀνενεγκοῦσα· πάτερ, φησίν, ἄλλοτε μὲν

οὐδαμοῦ φιλόνεικον εἶδες τὴν σὴν θυγατέρα, οὐδὲ ἔστιν ὅ τι προσταχθεῖσα ποιεῖν οὐ διηκόνησά σοι προθύμως, τῷ δέ μοι τοὺς ἀδελφοὺς ἀνελόντι κἂν ἐπιτρέψῃς, ὦ πάτερ, οὐ πείσομαι συνοικεῖν. Polakius l. c. p. 287. „Totum hunc locum adumbrasse videtur ad imitationem Xenophontis, apud quem (Cyrop. IV, 6, 9) Gobryas in suavissima narratione *ἔστι δέ μοι . . . . καὶ θυγάτηρ παρθένος ἀγαπητὴ γάμου· ἤδη ὡραία, ἣν ἐγὼ πρόσθεν μὲν ᾤμην τῷ νῦν βασιλεύοντι γυναῖκα τρέφειν· νῦν δὲ αὐτή τέ μοι ἡ θυγάτηρ πολλὰ γοωμένη ἱκέτευσε μὴ δοῦναι αὐτὴν τῷ τοῦ ἀδελφοῦ φονεῖ, ἐγώ τε ὡσαύτως γιγνώσκω.*" Multis verbis, ut faciunt sophistae, noster amplificavit simplicem neque minus gravem Xenophontis narrationem.

Fortasse etiam his locis Xenophontem expressit:

B. 288 frgm. *λη'. Ἵπποι μὲν καὶ βόες καὶ τὰ μὴ μετέχοντα τοῦ φρονεῖν εἰκῇ τοῖς ἡγεμόσιν ἀκολουθείτω, ἀνθρώποις δὲ παῤῥησίαν, οἶμαι, δοτέον τὸ μὴ καλῶς ἔχον ἐπανορθοῦν, ἐπειδὴ τῆς αὐτῆς κοινωνοῦσι φύσεως τῷ λαχόντι τὴν ἐξουσίαν κτλ.* Verba Xenophontis sunt haec Cyrop. I, 1, 2: *ἔτι δὲ πρὸς τούτοις ἐνενοοῦμεν, ὅτι ἄρχοντες μέν εἰσι καὶ οἱ βουκόλοι τῶν βοῶν καὶ οἱ ἱπποφορβοὶ τῶν ἵππων, καὶ πάντες δὲ οἱ καλούμενοι νομεῖς, ὧν ἂν ἐπιστατῶσι ζῴων, εἰκότως ἂν ἄρχοντες τούτων νομίζοιντο· πάσας τοίνυν ταύτας τὰς ἀγέλας ἐδοκοῦμεν ὁρᾶν μᾶλλον ἐθελούσας πείθεσθαι τοῖς νομεῦσι . . . . πορεύονταί τε γὰρ αἱ ἀγέλαι, ᾗ ἂν αὐτὰς εὐθύνωσιν οἱ νομεῖς . . . ἄνθρωποι δὲ κτλ.*

B. 38, 11. *Λέγεται τοίνυν κόρην μὲν οὖσαν . . . βραχέα τε φθεγγομένην καὶ ταῦτα βλέπουσαν κάτω μετὰ φωνῆς ἠρεμαίας ἐρυθήματος αὐτῇ τῶν ῥημάτων προηγουμένου.* Cf. Cyr. 1, 4, 4. *Ὡς δὲ προῆγεν αὐτὸν ὁ χρόνος σὺν μεγέθει εἰς ὥραν τοῦ πρόσηβον γενέσθαι ἐν τούτῳ δὴ τοῖς μὲν λόγοις βραχυτέροις ἐχρῆτο καὶ τῇ φωνῇ ἡσυχαιτέρᾳ, αἰδοῦς δ' ἐνεπίμπλατο, ὥστε καὶ ἐρυθαίνεσθαι, ὁπότε συντυγχάνοι τοῖς πρεσβυτέροις.*

Singula:

B. 238, 1. *ὑμᾶς . . . . . . ἐπισπῶμαι πρὸς ἔλεον.* Cf. Cyr. V, 5, 10. *τὸν Κῦρον ἐπεσπάσατο ἐμπλησθῆναι δακρύων τὰ ὄμματα.*

G. 70, IV, 7. *διὰ πάντων ἐχώρει τὰ ξίφη.* Cyr. III, 3, 62. *διὰ πάντων δὴ ὥσπερ παρηγγύα ἐχώρει.*

G. 232, XI, 9. *εὐστόχως τὴν Αἰήτου βαλών.* Cyr. I, 4, 8. *εὐστόχως βάλλει.*

F. 224, 17. *ὡραίαν ἔχει γάμου παρθένον* eodem modo atque Xenophon Cyr. IV, 6, 9. *θυγάτηρ παρθένος ἀγαπητὴ γάμου ἤδη ὡραία.*

Pars altera.

De Choricii poetarum veterum Graecorum studio.

Omnibus fere temporibus, quibus homines Graece sciebant, Homerum omnium poetarum Graecorum lectitatissimum fuisse constat. Et sophistae atque rhetores eum praeter omnes amabant in eiusque studiis versabantur ita, ut ex Iliade atque Odyssea peterent proposita, de quibus *μελέτας*, declamationes, disputationes facerent, exempla, quibus orationes exornarent, sententias, quas in medium proferrent, elocutiones, quibus orationem colorarent. De sermonis denique Homerici imitatione viri docti, qui ediderunt Choricii opera, multa adnotaverunt, quae, quamquam suppleri possunt, tamen imaginem praebent satis firmam atque certam. Quae cum ita sint, quaestionem de Choricio Homeri imitatore velut absolutam mitto. Transimus igitur ad quaestionem:

§ 1.

De Choricii studio Hesiodeo.

a. Theogonia.

B. 302, frgm. *ρια´*. not. 2. *Λέγει που ὁ ποιμὴν ὁ Ἀσκραῖος, οὐχί τε ὑπῆρχε ποιμήν, ἀλλ᾽ ὅτε ποιητής.* Boissonadius pro *οὐχί τε* coniecit *οὐχ ὅτε.* Sine dubio ita legendum est, quod ex sequenti *ἀλλ᾽ ὅτε* elucet. Indicat sophista Hesiodum Ascraeum ovium custodem, quem Musae suam edocuerunt artem: Theog. 22—23:

Αἵ νύ ποθ᾽ Ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν ἀοιδὴν
Ἄρνας ποιμαίνονθ᾽ Ἑλικῶνος ὑπὸ ζαθέοιο.

B. 129, 7—130 sq. *καὶ Ἀφροδίτην δημιουργεῖ ἀφρογενῆ τε καλεῖ, εἰ μὴ τοῦ ἔπους εἰς λήθην ἀφῖγμαι, „ὅτι“ φησί „γέντο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ.“* Theog. 199:

. . . *ὅτι γέντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ.* Codd. V 1. 2 M 3 habent *γέντο᾽*, reliqui *γένοιτο*. Lectio *πόντῳ* in nullo libro invenitur, sed Choricii est.

Rh. M. 1882, p. 483. 19 sq. *εἴγε δοκοῦσιν ἥκειν ὀξέως νῦν μὲν ἐκ Πιερίας, νῦν δὲ ἐξ Ἑλικῶνος, κἂν τύχωσι περὶ κρήνην ἰοειδέα ποσὶν ἁπαλοῖσιν ὀρχούμεναι.*" Sophistam in mente habuisse Hesiodi Theog. v. 3 iam Foersterus vir doctissimus admonuit:

Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἁπαλοῖσιν
Ὀρχεῦνται καὶ βωμὸν ἐρισθενέος Κρονίωνος.

b. Opera et dies.

G. 239, XV, 1. *Ἀλλὰ τούτων οὕτω σαφῶς δεικνυμένων οὐδέν, φησίν, ἀπᾴδουσι τῶν Ἡσιόδου κηφήνων, οἳ τὰ τῶν ἐργαζόμενων ἀργοῦντες αὐτοὶ κατεσθίουσιν.* Cf. not. 1. Opp. v. 303 sq:

. . . . . *ὅς κεν ἀεργὸς*
Ζώῃ, κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὁρμήν,
Οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ
Ἔσθοντες.

Rh. M. 1882, p. 483, 19. *εἴτε διδάξαι τὸν ἀδελφὸν (ἐθέλοι τις), ὡς δύο εἰσὶν Ἔριδες ἐν ἀνθρώποις.* In mente habuit, ut iam Foersterus h. l. adnotavit, Hesiodum, qui opus fratri dicavit. Locus est Opp. 11 sq.

B. 289, frgm. *λθ'* not 2. *Οὔσης ποικίλης καὶ τραχείας τῆς ἐπὶ τὴν ἀρετὴν ἀγούσης ὁδοῦ κτλ.* Manifesto expressit Hesiodum, cuius verba de virtute sunt Opp. 290.

. . . *μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν*
Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον.

§ 2.

De Choricii studio Aeschyleo.

B. 24, 15. *Ταύτας, ὦ ποθεινοτάτη κεφαλή, τὰς χοὰς ὁ σὸς ἐπισπένδει σοι φοιτητής.* Cf. Choeph. 147:

Τοιαῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς τάσδ' ἐπισπένδω χοάς.

B. 185, 11. *εὑρίσκει δὲ τὸν τῆς ἀθυμίας ὄφιν πολὺν κατὰ καρδίας ἐμοῦντα τὸν ἰόν.* Eum. 700:

Σύ τοι τάχ' οὐκ ἔχουσα τῆς δίκης τέλος
Ἐμεῖ τὸν ἰὸν οὐδὲν ἐχθροῖσιν βαρύν.

G. 213, I, 3, not 7. *πῶς ἄν τις πολλὴν ἐπιστομίσειε φήμην πάλαι κρατοῦσαν.* Vir doctus Graux commemorat locum Suppl. v. 294 *καὶ φάτις πολλὴ κρατεῖ.*

B. 181, 16—182, 3. *τίς περίνοια καρτερόψυχος καὶ φιλόσοφος δύναιτ' ἂν ὑπολῦσαι δεσμοῖς ἀδαμαντίνοις πεπεδημένου καὶ*

ὑπεξαγαγεῖν με τοῦ πένθους, ὡς Ἡρακλῆς πάλαι τῆς ἐν Ἅιδου φρουρᾶς τὸν ἑταῖρον Θησέα μυθεύεται. Num fortasse in mente habuit locum Promethei v. 6

Ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις?

B. 38, 10—11. *ἐβούλετο γὰρ οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι χρηστή.* Et Villoisonius et Boissonadius (not. 4) sophistam hoc loco celeberrimum illum de Amphiarao, postea ab Atheniensibus de Aristide usurpatum versum respexisse putaverunt. Sed omiserunt etiam Platonem praeter illum locum, quem laudat Boissonadius Rep. II 361 A. (*ἐσχάτη γὰρ ἀδικία δοκεῖν δίκαιον εἶναι μὴ ὄντα*) hunc Aeschyli versum citasse paulo post Rep. II, 361 B. Cuius loci verba cum similiora sint Choricianis quam Aeschyleis, equidem hunc locum sophistam imitatione Platonica expressisse putare malim.

Aesch. Sept. 578:	Plato:	Choricius:
Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει.	*οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι ἀγαθὸν ἐθέλοντα.*	*ἐβούλετο γὰρ οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι χρηστή.*

Et Plato et Choricius habent positivum (*ἀγαθόν—χρηστή*) cum *εἶναι* verbo coniunctum.

§ 3.

De Choricii studio Sophocleo.

B. 39, 3. not. 2. *οὕτω τὴν Σοφοκλέους ἐγίνωσκε συμβουλὴν ἐκ Σοφοκλέους μὲν οὐδαμῶς, ἐκ δὲ τῆς οἰκείας φύσεως ταύτην μαθοῦσα, πάσαις μὲν γυναιξί, παρθένοις δὲ μάλιστα πρέπειν τὴν σιωπήν.* Verba sunt Soph. Ai. 293:

Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει,

quae etiam in Men. Monost. 83 inveniuntur.[1])

B. 238, 4. *τοῖς θεοῖς προσεύχομαι εὐτυχεστέραν μὲν τῆς ἀπελθούσης εἶναί μοι γονὴν ἐπινεῦσαι, τὰ δ' ἄλλα τοιαύτην.* Hic meminisse rhetorem Sophoclei Aiacis ad filium verborum (vv. 550—551.):

Ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος
Τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος

iam Boiss. adnotavit.

B. 194, 4 sq. not. 2. *ὦ πληγῶν ἐκείνων φονίων ναυαγίου καὶ κλύδωνος ἱππικοῦ κτλ.* Meminit Soph. Electrae vv. 729 sq.

. . . . πᾶν δ' ἐπίμπλατο
Ναυαγίων Κρισαῖον ἱππικῶν πέδον.

---

[1]) Cf. Foerster, Hermes, XII, 211.

Sunt verba e paedagogi de Orestis morte narratione. Fortasse etiam meminit verborum sequentium:

Ἔξω παρασπᾷ κἀνοκωχεύει παρεὶς
Κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον (v. 732 sq.).

Eisdem fere verbis utitur Aegisthus, cum quaerit ex choro, ubi sint illius mortis nuntii 1442—1444:

Τίς οἶδεν ὑμῶν, ποῦ ποθ' οἱ Φωκῆς ξένοι,
Οὕς φασ' Ὀρέστην ἡμῖν ἀγγεῖλαι βίον
Λελοιπόθ' ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις.

Alios Sophoclearum tragoediarum locos non inveni. Restat, ut afferam locum

G. 222, VI, 27. *Ἀλλὰ γὰρ Σάτυρος ὁ τῆς κωμῳδίας οὗτος ὑποκριτὴς τῶν Σοφοκλέους ἀνέμνησέ με σατύρων, οὓς ἐκεῖνος εἰσήγαγεν οὕτω πρὸς ἀσέλγειαν μεμηνότας, ὥσθ' ὅ γ' Ἀριστείδης, οὓς λοιδορεῖ φιλοσόφους καὶ πλείστῃ φησὶν ἀκολασίᾳ συζῆν, τοῖς Σοφοκλέους ἀπεικάζει σατύροις. Ἀλλ' ὅμως οὐδεὶς ᾐτιάσατο Σοφοκλέα τοὺς θεατὰς ἀκρατεῖς καταστῆσαι.* Hic locus Choricium satyros Sophocleos cognovisse non demonstrat. Sumpsit haec ex Aristidis vol. II p. 307 (Cf. not. Graux. p. 222, 35.).

§ 4.
De Choricii studio Euripideo.

Euripidis nomen semel apud Choricium legimus:

G. 242, XVI, 10. *Εὐριπίδης μὲν γάρ, ὁ Σοφοκλέους τῇ τοῦ θεοῦ κρίσει σοφώτερος,*

[ἀ]λλ' ἄκρας (φησὶν) εὐηθίας
Ἅπτοιτ' ἂν ὅστις τὴν φύσιν νικᾶν θέλοι.

Cf. Graux. not. 14 et pag. 210.

Hippolytus.

B. 163, 18. *Διακονήσει δὲ τῇ χρείᾳ τραγικὴ*[1]) *τις γραῦς* de Phaedrae nutrice. Respicit ancillam tragoediae Euripidis, ubi verba chori 267 *Γύναι γεραιά, βασιλίδος πιστὴ τροφὲ Φαίδρας.*[2]) Cf. Boiss. p. 163 not. 4.

B. 207, 9. Eiusdem Phaedrae exemplo utitur. Cf. Hipp. vss. 399 sq.

---

[1]) Cf. B. 48, 6; G. 71, V, 3; B. 310 not. 3; B. 151, 29; B. 110, 18; G. 223 VII, 4 qui loci in sequentibus a me laudati sunt.

[2]) In descriptione imaginum Phaedrae amorem effingentium quomodo sophista Euripidis Hippolytum secutus sit, nuper docuit Kalkmann in ephemeride archaeologica 1883 p. 162, nott. 2, 3.

B. 161, 32. Hunc locum Platonis Conv. 200 E sophistam non minus respexisse quam Eurip. Hipp. 183 supra (p. 26) admonui.

B. 162, 5. not. Boiss. *Καὶ σῶμα στηριγμάτων ἐπιδευόμενον* de Phaedra. Cf. Hipp. 198.

B. 162, 8. *Ὁρᾷς δὲ· πῆχυν καὶ πάθει λυόμενον καὶ κτλ.* Hipp. v. 198. *λέλυμαι μελέων ξύνδεσμα.* Manifesto his locis meminit Euripidis Hippolyti.

B. 183, 6. *ὃν (βόστρυχον) ἐγὼ πόλλ' ἐκήπευσα Μουσῶν δρόσῳ λιπαίνων.* Puto Choricium praeter Troadum locum, quem Boissonadius indicavit, respexisse Hipp. 78 *Αἰδὼς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις.* Hanc tragoediam sophistam cognovisse hi loci satis demonstrant.

Andromacha.

B. 48, 6. *Ἐκείνην ὀλβίαν προσεῖπεν ἂν εἰκότως ἡ τραγῳδία, ἥπερ εὐτυχῶς τὴν τελευταίαν ἐπέρασεν ἡμέραν.* Choricium hoc loco respexisse Andromachae vv. 100 sq. Boissonadius iam adnotavit:

Χρὴ δ'οὔποτ' εἰπεῖν οὐδέν' ὄλβιον βροτῶν, [1)]
Πρὶν ἂν θανόντος τὴν τελευταίαν ἴδῃς
Ὅπως περάσας ἡμέραν ἥξει κάτω.

G. 71, V, 3. *Πολυχειρίας μὲν γὰρ κατορθούσης πάντες μερίζονται τῶν εἰργασμένων τὴν δόξαν ἄλλων ἄλλους καταβαλόντων κἂν ὁ στρατηγὸς τῇ τραγῳδίᾳ δοκῇ τὴν εὔκλειαν ἄρνυσθαι.* Androm. 694 sq. (iam Graux. not. 8. adnotavit):

Ὅταν τροπαῖα πολεμίων στήσῃ στρατός,
Οὐ τῶν πονούντων τοὔργον ἡγοῦνται τόδε,
Ἀλλ' ὁ στρατηγὸς τὴν δόκησιν ἄρνυται κτλ.

B. 310. frgm. *ροε'.* not. 3. *Καὶ ὑμεῖς ἐκείνῃ (τῇ τραγῳδίᾳ* vel *ποιήσει:* coniec. Boiss.) *συνᾴδετε, ὡς ἀρετὴ καὶ θανοῦσι λάμπει.* Sumpta sunt ex Andromacha Euripidea v. 776.

ἁ δ'ἀρετὰ
καὶ θανοῦσι λάμπει.

Medea.

G. 243, XVII, 2. not. *ὑποκριτοῦ, ὃς . . . (εἰσέρχεται) . . . νῦν δὲ μητέρα ξίφος ἐπιφέρουσαν τέκνοις ὑπὸ ζηλοτυπίας ἐρωτικῆς.* Manifesto Euripidis Medeam in mente habuit.

B. 29, 23. not. 7. *δειναὶ γὰρ ἀεὶ καὶ δυσίατοι τῶν φίλων αἱ πρὸς ἀλλήλους διαφοραί.* Imitatus est Med. 520—521:

---

1) Stob. CV, 14.

Δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει,
Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.

Orestes.

B. 151, 25. *Ταύτην (τὴν Γοργὼ)· ἂν εἶπεν ἡ τραγῳδία αἱματωπόν τε καὶ δρακοντώδη κόρην.* Cf. Orestis Euripidei v. 255 sq:

Ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι
Τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας.

Sed Euripidis de Furiis locus; de Gorgonibus sophista loquitur.

B. 185, 17. *ἀποψιλοῖ τὴν κεφαλὴν πενθίμῳ κουρᾷ.* Usurpavit Euripidea verba ex Or. 458

Κουρᾷ τε θυγατρὸς πενθίμῳ κεκαρμένος

vel ex Alcest. 512 *Τί χρῆμα κουρᾷ τῇδε πενθίμῳ πρέπεις;*

Phoenissae.

B. 110, 18, not. 8. *Ἔπαινος δὲ γυναικῶν πάσης ἠλλοτρίωται κολακείας, εἴ γε κατὰ τὴν τραγῳδίαν φιλόψογόν ἐστι τὸ φῦλον, καί τις ἡδονὴ γυναιξὶ μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλαις λέγειν* = Phoenissarum vv. 198 sq.

Φιλόψογον γὰρ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ
. . . . . . *ἡδονὴ δέ τις*
Γυναιξὶ μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλαις λέγειν.

Alcestis.

F. 224, 5 = B. 286 frgm. *κδ.' Ὡς εὐκολώτερον οἶμαι παντὶ παραμυθεῖσθαι τὸν πλησίον ἢ πταίσαντα καρτερεῖν.* Cf. not. 2. Vill. = Polak. l c. 281. Expressa ex decantata sententia Euripidea *Ῥᾷον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν* = Alcest. vs. 1078.

Hecuba.

B. 180, 7 not. *Καὶ νῦν ὡς ἐν συμφοραῖς κατὰ τὴν τραγῳδίαν φίλοι σαφέστατοι* = Eur. Hecubae v. 1226

Ἐν τοῖς κακοῖς γὰρ ἀγαθοὶ σαφέστατοι φίλοι.

B. 291 frgm. *νβ.'* not. 10. *ἐκεῖναι* (scil. *αἱ πόλεις*) *κάμνουσι καὶ ζῶσι περιδεῶς, ἐν αἷς οἱ σπουδαῖοι τῶν πολιτῶν ἐν ἴσῳ κεῖνται τοῖς φαύλοις* = Hec. 306

Ἐν τῷδε γὰρ κάμνουσιν αἱ πολλαὶ πόλεις,
Ὅταν τις ἐσθλὸς καὶ πρόθυμος ὢν ἀνὴρ
Μηδὲν φέρηται τῶν κακιόνων πλέον.

Troades.

B. 183, 5. not. 4. *τίς τὸν τοῦ παντὸς γένους ἀπέκειρε βόστρυχον, ὃν ἐγὼ πόλλ' ἐκήπευσα Μουσῶν δρόσῳ λιπαίνων, καὶ τἄλλα πρὸς τὸ καλὸν ἐξασκούμενος;* Praeter Hippolyti locum, quem supra indicavi, Choricius imitatus est Troad. vv. 1173 sq:

Δύστηνε, κρατὸς ὥς σ' ἔκειρεν ἀθλίως
Τείχη πατρῷα, Λοξίου πυργώματα,
ὃν πόλλ' ἐκήπευσ' ἡ τεκοῦσα βόστρυχον.

Λιπαίνειν vox invenitur apud Eurip. Bacch. 573:

τὸν ἔκλυον
Εὔιππον χώραν ὕδασιν
Καλλίστοισι λιπαίνειν.

et Hec. 451:

ἔνθα καλλί-
στων ὑδάτων πατέρα
Φασὶν Ἀπιδανὸν γύας λιπαίνειν.

Praeter hosce locos afferam paucos a viris doctis indicatos, quos num Choricius respexerit mihi non constat:

B. 294, frgm. ξε' (not. Villoisonii.) *Ἀρετὴ τοῖς μὲν εὐποροῦσιν ἂν ἀπῇ, παρεῖναι δοκεῖ, τοῖς δὲ πενομένοις καὶ παροῦσα λανθάνει.* Eurip. Heraclid. vv. 745 sq.:

Ἔστι δ' ἐν ὄλβῳ καὶ τόδ' οὐκ ὀρθῶς ἔχον
Εὐψυχίας δόκησις· οἰόμεθα γὰρ
Τὸν εὐτυχοῦντα πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς.

Sententiam Euripideam certe agnoscimus, verba et elocutiones vix agnoscuntur.

B. 293, frgm. ξ'. *Ἅπαν, οἶμαι, χρηστὸν λυπεῖ μὲν ἐξ ἀρχῆς μὴ παρόν, λυπεῖ δὲ πλέον ἀφαιρεθέν. Εἰ γὰρ ἑτέρους πλουτοῦντας ὁ πένης ὁρῶν οὐ φέρει τὴν θέαν ἀλύπως, πολὺ μᾶλλον ἀλγήσει παλαιᾶς αὑτοῦ μεμνημένος εὐδαιμονίας.* Herc. Fur. 292:

Κεκλημένῳ δὲ φωτὶ μακαρίῳ ποτὲ
Αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν· ᾧ δ' ἀεὶ κακῶς
Ἔστ', οὐδὲν ἀλγεῖ συγγενῶς δύστηνος ὤν.

B. 296. frgm. οθ'. *Οἷος πέφυκεν ἕκαστος, τοιούτοις χαίρει συνών.* Leguntur Euripidea verba in Stob. flor. append. pag. 19 (ed. Gaisf. p. 389 Tom. II.):

Ὅστις δ' ὁμιλῶν ἥδεται κακοῖς ἀνήρ,
Οὐ πώποτ' ἠρώτησα γιγνώσκων, ὅτι
Τοιοῦτός ἐστιν, οἷσπερ ἥδεται ξυνών.

Inveniuntur etiam in Hermogenis Prog. c. 4.

B. 295, frgm. *οβ'*. *Ἀνδρῶν ἐπιφανῶν εἰκὼν*[1]) *ἅπασα γῆ* Stob. flor. XL., 9 (ed. Gaisf. p. 77[2]):

Ἅπας μὲν ἀὴρ ἀετῷ περάσιμος,
Ἅπασα δὲ χθὼν ἀνδρὶ γενναίῳ πατρίς.

G. 223, VII, 4. not. 6. *τραγικὴν ἄκουε ῥῆσιν ἐναντία σοι λέγουσαν:*

Τὸ μὲν μέγιστον οὔποτ' ἄνδρα χρὴ σοφὸν
Λίαν φυλάσσειν ἄλοχον ἐν μυχοῖς δόμων.
Ἐρᾷ γὰρ ὄψις τῆς θύραθεν ἡδονῆς,
Ἐρᾷ δ' ἀκούειν ὧν φυλάττεται κλύειν.
Ἐν δ' ἀφθόνοισι τοῖσδ' ἀναστρωφωμένη
Βλέπουσά τ' εἰς πᾶν καὶ παροῦσα πανταχοῦ,
Τὴν ὄψιν ἐμπλήσασ' ἀπήλλακται κακῶν.

Hi versus excepto quarto inveniuntur in Stob. flor. LXXIV, 27 sub lemmate Menandri. Antecedunt tres versus. Agit de hoc fragmento nostroque de loco vir doctus Graux in quaestione, quam praemisit editioni „apologiae mimorum“ in Rev. de phil. I p. 210 et pag. 223 not. 6. Consentio cum viro docto putante vv. 1—3 fragmenti Stobensis esse Menandri, reliquos Euripidis. Quartum versum librarius quidam omisit primi horum versuum verbi aequalitate perductus. Atque Euripidis esse haec verba Choricium putasse ex verbis eius probatur: *τραγικὴν ἄκουε ῥῆσιν* et: *Ἀκούεις ἀνδρὸς μισογύνου καὶ σώφρονος.*

§ 5.
De Choricii studio Aristophaneo.

Aristophanis nomen bis[3]) apud Choricium legimus:

G. 230, X, 13. not. 12. *δέδοικε δ' οὐδεὶς μὴ λάθῃ γύννις καὶ θηλυδρίας ὁ παῖς αὐτῷ γεγονὼς ἢ μῖμον ἰδὼν τοιαῦτα σχηματιζόμενον ἢ λέγοντος Ἀριστοφάνους ἀκούσας, ἃ δὴ τοὺς τοιούτους ἐκεῖνός που ἔφη κωμῳδῶν.* Recte vir doctus Graux adnotavit Choricium in mente habuisse Ar. Thesm. vv. 131 et 136. Vox enim *γύννις* nusquam

---

[1]) Foersterus *εἰκὼν* in *χθὼν* corrigi vult; correctura sane optima et ex loco Euripideo probanda!

[2]) Nauck fragm. tragg. Graec. Eur. 1034.

[3]) Mitto locum B. 100, 1. *Σωκράτη μὲν οὖν ἐκ τῶν ἱστοριῶν παρειλήφαμεν κωμικῆς ἀνεχόμενον λοιδορίας καὶ τῶν Ἀριστοφάνους ὑπερορῶντα σκωμμάτων.*

apud Ar. nisi illo loco (*ποδαπὸς ὁ γύννις;*) legitur. *θηλυδρίας* vox nusquam apud Aristophanem reperitur; *θηλυδριώδης* autem eodem loco de poesi Agathonis 130:

Ὡς ἡδὺ τὸ μέλος . . . .
Καὶ θηλυδριῶδες καὶ κτλ.

G. 229, X, 4 not. 2. *Οὐ γὰρ συναλλοιοῦται τοῖς ἐσθήμασιν ἡ ψυχή, κἂν συνᾴδοντά τις τῷ σχήματι φθέγξηται· οὔτε γὰρ ἀνδρεῖον ἡ λεοντῆ τὸν Ἀριστοφάνους ἐποίει Ξανθίαν οὔτε δειλὸν ἡ γυναικεία στολὴ τὸν Πηλέως κτλ.* Ar. Ran. vv. 498 sq.:

Ξ. Φέρε δὴ ταχέως αὔτ'· οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον.
Καὶ βλέψον εἰς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν,
Εἰ δειλὸς ἔσομαι. καὶ κατὰ σὲ τὸ λῆμ' ἔχων κτλ.

et vv. 590 sq.:

Chorus ad Xanthiam:
Νῦν σὸν ἔργον ἔστ', ἐπειδὴ
Τὴν στολὴν εἴληφας, ἥνπερ
Εἶχες ἐξ ἀρχῆς, πάλιν
Ἀνανεάζειν
Καὶ βλέπειν αὖθις, τὸ δεινόν,
Τοῦ θεοῦ μεμνημένον
Ὧιπερ εἰκάζεις σεαυτόν.

(Conf. Ran. 463).

Praeter hos locos Aristophanem respexit:

G. 220, VI, 4 not. 9. *ὅθεν αὐτὸν ἐπήρετο (τὸν Διόνυσον) μὲν ὁ θεράπων κατὰ τὴν τοῦ κωμικοῦ μαρτυρίαν, εἴ τι λέγοι „τῶν εἰωθότων, ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι", ὁ δὲ „νὴ τὸν Δί' ὅ τι βούλει γε" εἶπεν.* Initium Ar. Ran. 1. sq:

Ξ. Εἴπω τι τῶν εἰωθότων, ὦ δέσποτα,
Ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι;
Δ. νὴ τὸν Δί' ὅ τι βούλει γε.

B. 192, 17. *καὶ τῷ τῶν Μουσῶν Ἑλικῶνι, ὃν ἐγώ σοι ὅλον ἐφῆκα δρέπεσθαι οὐκ ἀδαῆς ἀνθέων μουσικῶν φυτουργὸς κτλ.*

B. 109, 3. *Ἐδρεψάμην κἀγὼ τῶν τοῦδε λειμώνων ὅσα χωρεῖν ἠδυνάμην.*

B. 2, 4. *παρ' ᾧ λειμῶνας Ἀττικοὺς ἐδρεψάμην, τούτου τὸν τάφον σιγῇ παρελθεῖν.* Imitatus est his tribus locis Ar. Ran. 1299:

. . . . . ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ
Λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθείην δρέπων.

B. 133, 10. *Ἤδη τοῖς ῥόδοις καὶ λόγοις παττόμενοι, χαρίεν τί τε καὶ ἐπαφρόδιτον γίνεται.* (not. 6.) MS. habet *πλαττόμενοι*. Coniectura Boissonadii sine dubio probanda est. Imitatus est enim sophista Ar. Nubb. 1330. Phidippidis ad Strepsiadem patrem verba:

πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις (scil. *τοὺς λόγους*).

Fortasse etiam in coniunctione verborum: B. 12, 14. *εἴ ποτε πράγμασιν ὁμιλεῖν ἀναγκάζοιντο* secutus est Ar. Nubb. 1399:

Ὡς ἡδὺ καινοῖς πράγμασιν καὶ δεξιοῖς ὁμιλεῖν.

G. 236, XIII, 8 not. 14. *Τίς δ'οὐκ ἂν ἀπείποι καταλέγειν ἐπιχειρῶν ὅσα μιμοῦνται; δεσπότην, οἰκέτας, καπήλους, ἀλλαντοπώλας, ὀψοποιοὺς κτλ.* Esse has personas Equitum Aristophaneorum iam Graux adnotavit.

B. 83, 1. *ἐπὶ γλυκείας ἐλπίδος ὀχούμεθα.* Equit. 1244: *λεπτή τις ἐλπίς ἐστ' ἐφ' ἧς ὀχούμεθα.* Plato eandem elocutionem usurpavit. Legg. 699 B.[1]) *ἐπὶ . . . τῆς ἐλπίδος ὀχούμενοι ταύτης.*

B. 225, 13. *Εἰ γὰρ καὶ σωτηρίας ἄξιος ἕκαστος εἶναι δοκεῖ σύμμαχον ἔχων τὸ δίκαιον.* Acharn. 661 sq.:

Τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον
ξύμμαχον ἔσται.

His locis certis adiungam unum minus certum.

G. 230, X, 12. not. 8. *Ὥσπερ γὰρ Ἀθηναίους οὐδὲν ἡ κωμῳδία βλάπτειν ἐδόκει πρὸς σωφροσύνην μνήμην ποιουμένη Κλεισθένους, οἷαν ὁ τούτου βίος ἀπῄτει . . . κτλ.* Vir doctus Graux putat sophistam quia certe Ranas Ar. cognoverit, nostro loco in mente habuisse Ran. vv. 48 et 57, ubi Clisthenes sugillatur, id quod verisimile est.

§ 6.

De Choricii studio Menandreo.

G. 228, IX, 3. *Ἢ καὶ Μενάνδρῳ πεποιημένων προσώπων Μοσχίων μὲν ἡμᾶς παρεσκεύασε παρθένους βιάζεσθαι, Χαιρέστρατος δὲ ψαλτρίας ἐρᾶν, Κνήμων δὲ δυσκόλους ἐποίησεν εἶναι, Σμικρίνης δὲ φιλαργύρους ὁ δεδιώς, μή τι τῶν ἔνδον ὁ καπνὸς οἴχοιτο φέρων;* Significat Menandrearum fabularum[2]) *Ὑποβολιμαῖον ἢ Ἀγροῖκον,* cuius fabulae erant personae Moschion et Chaerestratus, *Δύσ-*

---

[1]) Cf. supra p. 25.

[2]) Cf. Meineke frgm. com. Graec. IV, 211, 322, 106–107; Cic. p. Roscio Am. XVI, 46.

κολον vel *'Επιτρέποντας*, quarum fabularum persona erat Smicrines. Cuiusnam autem fabulae fuerit Cnemon persona, incertum est [1]).

G. 244, XVIII, 2. *Φασὶ τὸν εὑρηκότα τὴν ὑπὲρ ἧς ἀγωνίζομαι τέχνην, ἐξ οὗ πάντα φησὶν ἐπαγγέλλειν ὁ προσηγορίᾳ μὲν δεύτερος, τὴν τάξιν δὲ πρῶτος, ἐκεῖνον δὴ λέγουσι καὶ τὸν παῖδα τὸν Διοπείθους ἡλικιώτας τ'ἄμφω καὶ φίλους ὅτι μάλιστ' εἶναι συνάπτοντος καθ' Ὅμηρον τοῦ θεοῦ τοὺς ὁμοίους τὸν τρόπον, καὶ γνώμας ἐμμέτρους ἀλλήλοις ἀντιτιθέναι καὶ μὴ χείρονα Μενάνδρου δόξαι τὸν ἕτερον.* Manifesto indicat „*σύγκρισιν Μενάνδρου καὶ Φιλήμονος* vel *Φιλιστίωνος.*" Cf. not. 3. et. 5. viri docti Graux.

De loco G. 223, VII, 4 cf. p. 50.

Sophronis mimos Choricium novisse monstrat G. 215, III 10.

§ 7.

De Choricii studio Pindarico.

Habemus quatuor locos, quibus Choricius Pindari nomen citat:

B. 121, 1 sq. *ἆρα μὴ τοσοῦτον ἐν πανηγύρει χρυσὸν ἡ Ῥόδος ποτὲ προθεμένη Πίνδαρον ἔπεισε μυθολογῆσαι Ῥοδίοις χρυσοῦν ὑετόν.* In mente habet Pind. O. VII, v.v. 32 sq.

τῷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας εὐώδεος ἐξ ἀδύτου ναῶν πλόον
εἶπε Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς εὐθὺν ἐς ἀμφιθάλασσον νόμον,
ἔνθα ποτὲ βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας χρυσέαις νιφάδεσσι πόλιν,

qui est locus celeberrimus et a multis, ut a Libanio, passim laudatus.

B. 305 frgm. *ρλβ'. ἐποίησε Πίνδαρος καὶ θεοὺς ὀκνοῦντας ὑμνῆσαι τὰς τοῦ Διὸς εἰς ἀνθρώπους φιλοτιμίας.* Est locus carminis Pindarici perditi, qui exstat apud Aristidem II. p. 106. *Πίνδαρος δὲ τοσαύτην ὑπερβολὴν ἐποιήσατο, ὥστε ἐν Διὸς γάμῳ καὶ θεοὺς αὐτοὺς φησὶν ἐρομένου τοῦ Διός, εἴ του δέοιντο, αἰτῆσαι ποιήσασθαί τινας αὐτοῖς θεούς, οἵτινες τὰ μεγάλα ταῦτα ἔργα καὶ πᾶσάν γε δὴ τὴν ἐκείνου κατασκευὴν κατακοσμήσουσι λόγοις καὶ μουσικῇ.* Hoc respexisse Choricium iam Boeckhius vir doctissimus adnotavit ad frgm. III. Quod carmen Pindaricum ipsum sophistam cognovisse ille locus Chorícianus non dissimilis Aristideo ut putemus non cogit, immo vero apud Aristidem Choricius illud de Pindaro legisse videtur.

G. 242, XVI, 11. *Πίνδαρος δέ, τὸ θρέμμα τῶν μελιττῶν, τόδ' ἔφη που λέγων·*

---

[1]) Cf. Meineke frgm. IV, 332.

. . . . οὔϑ' αἴϑων ἀλώπηξ
οὔτ' ἐρίβρυμοι λέοντε; μεταλλάξονται ἦϑος.

Οὔτε δεινότης φησί — τοῦτο γὰρ ἡ κερδὼ σημαίνει τῷ ποιητῇ — μετασκευάσαι δύναται γνώμην οὔτε φόβος — τοῦτο γὰρ ὁ λέων ἐμφαίνει. (cf. not. 15) = Pind. O. XI, 20—21:

. . . . οὔτ' αἴϑων ἀλώπηξ
οὔτ' ἐρίβρομοι λέοντες διαλλάξαιντο ἦϑος.

Eadem Pindari verba paulo post [13] repetit: οὔτε (γὰρ) αἴϑων ἀλώπηξ οὔτ' ἐρίβρομοι λέοντες (τοῦτο ἂν δύναιντο).

Hoc eodem loco citat sub Pindari nomine verba Pind. O. I, 18: Καὶ μὴν ᾄσματ' ἐστὶ τὰ Πινδάρου ποιήματα, κἀπὸ τοῦ πασσάλου τὴν φόρμιγγα καϑελὼν ᾖδεν ἅμα κιϑαρίζων τὰ μέλη, ἀλλ' ὅμως αὐτός σοι διαῤῥήδην βοᾷ = ἀλλὰ Δωρίαν ἀπὸ φόρμιγγα πασσάλου

λάμβαν' κτλ.

B. 42, 11 sq. Ποῦ τοίνυν τὴν τοιαύτην ψυχὴν εἰκάζειν χρὴ καταλύειν; ἢ δῆλον ὡς ἐν λειμῶνι τερπνῷ ψυχαγωγίας γέμοντι καὶ ῥᾳστώνης, ἔνϑα μετρίας τε πνεῖν αὔρας[1]) εἰκὸς καὶ πηγὰς καϑαρὰς καὶ διαφανῆ νάματα ῥεῖν καὶ πᾶσαν ἁπλῶς ἡδονήν, ὅση λειμώνων ἐστὶν εὐφροσύνη κτλ. Hoc loco praeter Platonis Phaedri initium celeberrimum respexit Pind. O. II, 78 sq. de beatorum insula versus:

. . . . ἔνϑα μακάρων
νᾶσος ὠκεανίδες
αὖραι περιπνέοισιν, ἄνϑεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
τὰ μὲν χερσόϑεν ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων,
ὕδωρ δ'ἄλλα φέρβει,
ὅρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ κεφαλὰς
βουλαῖς ἐν ὀρϑαῖσι Ῥαδαμάνϑυος κτλ.

B. 110, 9, not. 5. ἀεὶ τῆς παρούσης ἡλικίας ἀμείνω κεκτημένος τὸν νοῦν, ἐν παισὶ μὲν νέος τὴν φρόνησιν, ἐν δὲ μειρακίοις ἀνήρ, ἐν ἀνδράσι δὲ γέρων. Respexit duos Pindaricos locos. P. V, 109—110:

κρέσσονα μὲν ἁλικίας
νόον φέρβεται

et P. IV, 281 sq.:

. . . . . . κεῖνος γὰρ ἐν παισὶν νέος,
ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρσαις κτλ.

Cf. B. 4, 5 sq.

---

1) Cf. p. 27.

B. 37, 12. *ἐπεὶ δὲ πρὸς ἄκρον μὲν ἀρετῆς, πρὸς ἄκρον δὲ τύχης ἀνέβη καὶ τοιούτων ἔτυχεν ἀμοιβῶν, οἵας οἱ ποιηταί φασι τοῖς ὁσίοις ὑπάρχειν, παίδων καταλείψασα παῖδας ὥραν ἦγε θανάτου ταλαιπώρου τε πολιᾶς αὐτὴν ἐλευθεροῦντος καὶ πολλῆς, ὡς εἰκός, ἀγωνίας.* Imitatus est Pind. N. VII. 96 sq.:

. . . . . *δύνασαι δὲ βροτοῖσιν ἀλκὰν*
ἀμαχανιᾶν δυσβάτων θαμὰ διδόμεν.
εἰ γάρ σφισιν ἐμπεδοσθενέα βίοτον ἁρμόσαις
ἥβᾳ λιπαρῷ τε γήραϊ διαπλέκοις
εὐδαίμον' ἐόντα, παίδων δὲ παῖδας ἔχοιεν αἰεὶ
γέρας τόπερ νῦν καὶ ἄρειον ὄπιθεν.

Cf. B. 110, 14. *οἱ δὲ τοῖς ἑκατέρου γένους κοσμούμενοι τέκνοις οὐδενὸς ἔτι πρὸς εὐδαιμονίαν εἰσὶν ἐνδεεῖς, οἷον τοῖς ὑμετέροις ὑπῆρξε γονεῦσιν εὐτύχημα, καλοκἀγαθίας μισθός.*

B. 190, 1. not. Boiss. *Τὸ δὲ Γαδείρων οὐ περατόν* = N. IV, 69. *Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατόν.* In proverbii vices hoc Pindaricum abiit.

B. 185, 25. *Ἀλλ' ἐφελκύσω καὶ τὸ τῶν Φρακτῶν σιδήρεον γένος ἀῤῥήτοις ἴυγξι.* N. IV, 35:

ἴυγγι δ' ἕλκομαι ἦτορ
νεομηνίᾳ θιγέμεν.

B, 180, 5. *τὸν θρῆνον . . . ἐξυφαίνοντες* N. IV, 44:

ἐξύφαινε, γλυκεῖα . . . . φόρμιγξ
. . . . *μέλος πεφιλημένον.*

B. 58, 9. *ὅσης γὰρ ἄξιοι δίκης οἱ πονηρίαν τινὰ μετιόντες, τοσαύτης, οἶμαι, τιμῆς οἱ τὴν ἀντικειμένην ἀρετὴν ἠσκημένοι* I. VI, 22 et 26:

. . . . *ἄγει τ' ἀρετὰν οὐκ αἰσχίω φυᾶς,*
τιμὰ δ' ἀγαθοῖσιν ἀντίκειται.

G. 63 *⟨ΛΟΓΟΣ⟩ (προαίρεσιν) . . . ἀμειβομένην τοὺς εὐεργέτας* = I. I, 53 sq.

ἄμμι δ' ἔοικε . . . .
. . . . *ἀμειβομένοις εὐεργέταν κελαδῆσαι.*

§ 8.

De Choricii reliquorum veterum lyricorum studio.

Arionis et Terpandri nomina commemorat:

B. 5, 12. *Ῥᾷον ἄν τις διέλαθεν Ἀρίωνα τὸν Μηθυμναῖον ἢ τὸν Λέσβιον Τέρπανδρον ἐκμελῶς κινῶν τὰς χορδάς, ἥπερ ἐκεῖνον ἄῤῥυθμόν τι φθεγξάμενος.*

Simonidis nomen appellat:

B. 201, 6. *Δίκαια ταῦτα δοκεῖ εἶναι Πλάτωνί τε τῷ Ἀθηναίῳ καὶ Σιμωνίδῃ τῷ Κείῳ κτλ.* Hunc locum non secundum Simonidem ipsum sed Platonem sophistam citasse manifestum est. Cf. pag. 21.

Solonis verba citat aliunde non nota:

B. 108, 1. *ὑπτία τε πᾶσα καὶ καθειμένη καὶ τὸ τοῦ Σόλωνος „λιπαρὴ κουροτρόφος“* Bergk. fragm. lyr. Graec. ed. IV. fragm. 42. Cf. Hom. Od. *ι*, 27. Ar. Thesm. 300.

Archilochus.

G. 221. VI, 10. *Ἀρχίλοχον γὰρ οὐδὲ παραβάλλειν ἔνεστιν ὅλως ἑτέρῳ μηδὲν εἰς ἔννοιάν τε καὶ λέξιν ἐσχάτης ἀκοσμίας ἐκλελοιπότα.* Num sophista hoc ex Archilochi carminibus ipsis cognoverit, dubito. Apud multos scriptores Graecos talia de Archilocho traduntur. Cf. Pind. P. II, 53:

ἐμὲ δὲ χρεὼν
φεύγειν δάκος ἀδινὸν κακαγοριᾶν.
εἶδον γὰρ ἑκὰς ἐὼν ταπόλλ' ἐν ἀμηχανίᾳ
ψογερὸν Ἀρχίλοχον βαρυλόγοις ἔχθεσιν
πιαινόμενον.

Reliquum est, ut quae ex his quos attuli locis colligi possint, paucis comprehendam summamque totius quaestionis faciam.

Atque quamquam exemplorum numerum augeri posse et auctum iri, si omnia Choricii opuscula in lucem prodierint, concedo, tamen hos quos collectos oculis proposui locos satis firmam imaginem praebere existimo. Aliquo tamen modo haec imago sine dubio mutabitur, si exploratum erit, quantopere rhetores atque sophistae posteriorum temporum, imprimis Lucianus, Aristides, Philostrati, Libanius, quos Choricius in suum usum adhibuit, ab eo imitatione expressi sint. Tum fortasse elucebit nonnullos locorum, quos ego protuli, Choricium non ex auctoribus veteribus ipsis, sed per illos sophistas cognovisse.

Oratorum autem omnium maxime **Demosthenem** respexit.

I. Atque omnium orationum Demosthenicarum orationem de corona potissimum in suum usum convertit. Invenimus ex hac oratione unum locum citatum tantamque multitudinem et locorum imitatione expressorum elocutionumque, quas suas fecit, ut hanc orationem eum penitus cognovisse concludere possimus.

Praeter hanc lectitavit sine dubio orationes has:

II. de falsa legatione, e qua unum locum citavit, unum exemplum attulit, quatuor locos expressit, quinque elocutiones suas fecit;

III. Olynthiacam I., quod probatur uno loco citato, uno imitatione expresso;

IV. Olynthiacam II., e qua unum locum citat, sex locos imitatus est.

V. Ex Olynthiaca III. duos locos similes attuli.

VI. Midianam Choricius certe cognovit. Duo loci inde expressi, duae elocutiones indidem sumptae apud sophistam exstant.

VII. Aristocrateae duos locos satis certos inveni.

VIII. Philippicae I. exstat unus certus locus.

IX. Philippicae III. item unus locus expressus invenitur.

Has duas orationes sophista cognovisse videtur. Neque enim

puto eum hos duos locos, qui etiam apud Stobaeum exstant, e florilegio quodam sumpsisse. Philippicae enim orationes dignissimae videbantur, quas sophista cognosceret.

X. De Pace orationem sophistam lectitasse demonstrant duo loci, alter ex ea citatus, alter expressus.

XI. Leptineae quinque locos certa imitatione expressit.

XII. De Chersonesiacis orationem cognovit, quod demonstrant duo satis certi loci inde expressi.

XIII. Ex oratione contra Boeotum una elocutio expressa invenitur.

Reliquae Demosthenis orationes, e quibus nonnullas elocutiones Choricius sumpsit non tam certas, ut ex eis, num eas orationes cognoverit, concludere possimus, hae sunt:

XIV. or. contra Dionysodorum,

XV. Timocratea, quarum orationum binas collegi elocutiones similes.

XVI. De Philippi epistola nil certi dici potest.

Atque rationem, qua sophista Demosthenem in suum usum converterit, si quaerimus, non solum sermonis elegantiam atque dicendi copiam imitatus est, sed etiam elocutiones rhetoricas ex illius studio libavit atque amplificavit. Cf. F. 212, 28; 218, 6; 220, 6; 210, 14; 218, 25; 219, 6; G. 219, IX, 4; B. 141, 6.

Isocratis duas eas orationes, quarum auctoritas propter sententiarum ubertatem apud sophistas semper maxime florebat imitandique facultatem praebebat, (ad Demonicum et Euagoram) maxime omnium Isocratearum orationum cognovit.

Ex oratione ad Demonicum laudavit tres locos, unum fortasse imitatus est.

Ex Euagora unum locum citavit, duos imitatus est.

Praeterea Panegyricum cognovisse sophistàm unus certus locus satis demonstrat.

Lysiae locus unus apud Choricium invenitur. Atque notandum est eum esse ex initio eius orationis quae, quamquam Lysias apud posterioris aetatis Graecos minus legebatur, tamen nonnullos ad legendum invitasse videtur: est apologia Eratosthenis; haec enim oratio semper omnium Lysianarum orationum celeberrima habita est.

Aeschinis tres orationes Choricius certe cognovit, quamquam non aeque usurpavit.

E Timarchea duas leges Atticas citavit, tres locos fortasse imitatus est.

Ex oratione de falsa legatione unum locum citat, unum exemplum affert.

E Ctesiphontea nullum locum inveni. Tamen eum hanc orationem novisse probabile est. Cf. p. 11 cum nota 1.

Magnam multitudinem **Platonicorum** locorum apud Choricium invenimus.

I. Reipublicae Platonicae, quem dialogum quibuscunque temporibus Plato cognitus erat, omnium lectatissimum fuisse constat, etiam Choricius maximam operam dedit. Invenimus enim huius dialogi quinque locos a Choricio citatos, e quibus unum Socratis sub nomine. Atque expressos locos invenimus undecim, e quibus unum (Rep. I, 330 D—E) quinquies adumbravit. Neque solum sententias illustresque huius dialogi locos suos fecit, sed etiam tales expressit, quales minime expectemus: narrationes per metaphrasin ex Homero adumbratas. (F. 208, 21; F. 228, 31). Elocutiones huius dialogi proprias sex apud Choricium inveni.

II. De legibus dialogum multo minus respexit, id quod haud miramur. Inveniuntur unus locus citatus, unus imitatione expressus, septem elocutiones.

III. Convivii unum locum indicat sub nomine *παλαιῶν λόγων,* quo fere Platonem significat. Praeterea tres locos inde certe adumbravit et quatuor elocutiones petivit.

IV. Phaedri initium semel citat, sexies imitatus est. Praeter hoc tres locos expressit et tres elocutiones suas fecit.

V. E Gorgia duo adhibuit exempla, tres locos imitatus est, quinque elocutiones petivit.

VI. Phaedonis unum locum citat, unum locum per paraphrasin videtur mutasse.

VII. Ex Euthyphrone unum locum citat.

VIII. Ex Apologia unum locum imitatus est.

IX. Ex Critone unum locum imitatus est.

X. Ex Philebo unum citavit locum, unum fortasse imitatus est, unam fortasse elocutionem petivit.

XI. Ex Lyside unam elocutionem sumpsit.

XII. Timaeum Choricium cognovisse et ex uno loco, quo Platonicam illam miram de hominum natura doctrinam respexisse videtur, et ex una elocutione ex hoc dialogo sumpta elucet.

Minus certa argumenta nonnullorum aliorum dialogorum invenire potui: Politici, Cratyli, Parmenidis, Protagorae, Theagis, Sophistae, Alcibiadis secundi, Epinomidis. Loci horum dialogorum inveniuntur aut non satis similes aut non ita illorum proprii, ut ex eis aliquid certi ad nostram quaestionem effici possit.

Praeter hosce locos attuli nonnullas Platonicas elocutiones, quae in pluribus dialogis exstant.

Thucydidis sub nomine nullum locum apud Choricium citatum invenimus. Sed tamen respexit eum decies, quatuor exempla laudans, sex locos imitans, haud paucas voces atque elocutiones transi sumens.

Sub **Herodoti** nomine ipso ter locos citat, quinquies ad eius auctoritatem provocat. Exempla ex Herodoto sumpsit certe octo et praeter haec unum fortasse (B. 142, 10). Tres locos Herodoteos imitatus est. Praeterea tres Herodoteae elocutiones apud Choricium exstant. Magis igitur in exemplis quam in sententiis et dictione Herodoti studium cernitur.

E **Xenophonteis** operibus Cyropaediam unam sophista cognovisse videtur. E qua unum locum citavit, duo exempla petivit, ter locos certe, bis minus certe expressit, quater elocutiones imitatus est. Aliorum operum nullum inveni locum, id quod non mirandum esse puto, quoniam Cyropaediam omnium Xenophonteorum operum apud posteriores lectitatissimum fuisse scimus.

Homerica tot apud Choricium inveniuntur, ut singula colligere atque digerere supersederim.

Hesiodi Theogoniae tres locos sophista respexit, Operum et Dierum tres, ut haec opera Choricio cognita fuisse certum sit.

Aeschylea perpauca apud Choricium inveni. Choephororum unum indicavi locum, Eumenidum unum, Promethei unum non satis certum. Locum fabulae, quae inscribitur Septem contra Thebas (B. 38, 10—11 = Sept. 578) ex hac tragoedia ipsa expressum esse mihi quidem non probatur.

Sophocleae Aiacis duo loci apud Choricium exstant, qui certe ex illius verbis expressi sint. Hanc quidem tragoediam ei cognitam fuisse ex illis non probatur. Facile enim eos ex gnomologia vel anthologia aliqua cognoscere et imitari potuit. In Stobaei enim florilegio, quod multos locos a Choricio laudatos exhibet, illi loci inveniuntur. Sed Electrae quoque locum apud Choricium invenimus ita

certum ac singularem, ut hanc fabulam sophistae cognitam fuisse satis appareat. Itaque etiam Aiacem a Choricio lectam esse concludere licebit, praesertim cum haec omnium fabularum Sophoclearum lectitatissima fuerit. Reliquas fabulas huius poetae num Choricius cognoverit, indicia non satis firma exstant.

Euripidis unum fragmentum apud Choricium legimus, quod alicu bi non inveniatur: est locus, quem attuli primum. Sed quaenam fabula fuerit, e qua illum locum sumpsit, non elucet. Est enim locus talis, ut eum ex gnomologia petitum esse nil sit, cur negemus.

Euripidearum fabularum quae adhuc exstant sophista certe has cognovit:

I. Hippolytum, quem non semel in descriptione imaginum ad Phaedrae fabulam pertinentium (B. 156 ff.) in suum usum convertit. Praeterea etiam in singulis hanc fabulam respexit;

II. Andromacham, cuius unum locum citavit, duos expressit;

III. Medeam, cuius semel mentionem facit (G. 243 XVII, 2) et unum locum adhibuit;

IV. Orestem, cuius unum locum citat, unum usurpat;

V. Phoenissas, e quibus unum locum citat;

VI. Alcestin, cuius unum locum imitatur;

V. Hecubam, cuius unum locum citatum, unum expressum attuli;

VI. Troades, quarum unum locum imitatione expressisse videtur.

Ex Heraclidis et Hercule Furente singulos locos similes Villoisonius attulit. Sed Choricium has fabulas cognovisse illi quidem non demonstrant. Neque enim similitudo tanta est, quanta in nostra quaestione poscitur et, quod etiam apud Stobaeum leguntur, sophista facile ex anthologia quadam eos sumpsisse potest.

Fabularum deperditarum locos iam viri docti attulerunt. Sed nil valent ad nostram quaestionem: omnes enim etiam in Stobaeo leguntur.

Aristophanearum fabularum Choricius cognovit:

I. Thesmophoriazusas, quarum unum locum citat;

II. Ranas, e quibus unum locum citat, unum exemplum commemorat, unam elocutionem imitatur;

III. Nubes, quarum unum locum imitatur, unam elocutionem fortasse suam fecit;

IV. Equites, quorum nonnullas personas commemorat, unam elocutionem suam fecit;

V. Acharnenses, quorum unum locum imitatus est.

Praeterea exstat unus locus, qui num ad Ranas referendus sit, incertum est.

Menandri fabularum Choricius nonnullas commemorat uno loco apologiae mimorum. Sunt hae:

Hypobolimaeus vel Rusticus (*Ὑποβολιμαῖος ἢ Ἀγροῖκος*);

Dyscolus (*Δύσκολος*) vel *Ἐπιτρέποντες*.

Etiam *Σύγκρισιν Μενάνδρου καὶ Φιλήμονος ἢ Φιλιστίωνος* novit.

Pindari hymnorum Choricius omnes, qui hodie exstant, videtur cognovisse. Duo carminum deperditorum loci videntur non ex Pindaro ipso,sed ex aliis petiti.

Et omnium carminum maxime Nemeum quartum lectitasse videtur, e quo duos imitatus est locos, duas elocutiones suas fecit.

Pythiorum cognovit quintum et quartum, e quibus singulos locos expressit.

Ex Olymp. I. VII. XI. habet locos citatos; ex Ol. II. locum imitatur.

Isthmiaca eum cognovisse duobus locis comprobatur Isthm. I et VI.

Praeter Nemeum IV. cognovit II., e quo unum locum expressit, et VII.. e quo unum locum imitatus est.

Reliquorum veterum lyricorum nominat Arionem, Terpandrum, Simonidem, Archilochum, sed illorum carmina vix novit.

Solonis locum aliunde non cognitum citat.

Haec quae disputavi si comprehendimus, nullius ex veterum Graecorum scriptoribus exceptis Menandro, Sophrone, Euripide, Solone Choricius, quod quidem ex eius operibus colligere possimus, cognovit plura quam quae etiam hodie exstant opera.

Atque huius quaestionis summam si comparamus cum eis, quae Foerster de Libanii studiis disputavit[1]), videmus fere eadem lumina

[1]) Herm. vol. XII, pagg. 207 sq; Rh. M. vol. XXXII pagg. 86 sq; Francesco Zambeccari und die Briefe des Libanius p. 212. Praeterea Foersterus nonnulla de Libanii Platonico studio mecum communicavit.

utrumque secutum esse atque ex eisdem fere scriptoribus scientiam suam litterarum hausisse, sed Choricium, ut qui saeculo post Libanium floruerit, iam non aeque atque hunc in illorum lectione versatum esse.

Uterque totus est in Homero, suum fecit Demosthenem, Platonem, Thucydidem, Herodotum. Xenophontis operum Libanius Hellenica, Commentarios, Anabasin, Cynegeticum, Choricius Cyropaediam modo videtur cognovisse.

Uterque certe cognovit Hesiodi Opera et Dies, Theogoniam, Euripidis, Sophoclis, Aeschyli nonnullas fabulas, Isocratem, Lysiam, Aeschinem. Pindaricorum carminum Libanius imprimis Olympia et Pythia novit, Choricius haec carmina Nemeis et Isthmiis non videtur praetulisse. Aristophanearum fabularum Libanius maxime suas fecit Nubes et Acharnenses. Choricius has comoedias reliquis non praetulit. Operum deperditorum Libanius magnum numerum cognovit. Choricium praeter Solonem, Sophronem,[1]) Menandrum alios veteres scriptores cognovisse ex operibus quidem eius cognosci non potest. Euripidis enim unum novum locum fabulae deperditae apud Choricium invenimus, sed ab ipso eum e fabula haustum esse probabile non duximus. Contra Libanius plura opera hodie deperdita cognovit.

[1]) Cf. G. 215, III, 10, et p g. 209 sq.

Corigenda.

P. 15 l. 8 legas: Cf. not. 5. Boiss.
P. 22 l. 20 legas: δέος.
P. 23 l. 22 legas: οἰκουρούσας.
P. 31 l. 5 legas: indicatur.
P. 35 l. 32 legas: Pal.
P. 36 l. 17 legas: νεών.
P. 40 l. 3 legas: ἥ τε.

Vita.

Natus sum Ioannes Malchin Blaesendorfiensis Marchicus die XV. mens. Jun. a. h. s. LIX patre Augusto, praematura morte mihi abrepto, matre Maria e gente Kobowiana. Fidei adductus sum evangelicae. Primis literarum, elementis imbutus puer XII annorum receptus sum in gymnasium Wittstockiense. Octo annis post maturitatis testimonio comparato, ut studiis theologicis me dederem, petivi academiam Berolinensem. Sex mensibus post in ordinem philosophicum transscriptus per bis sex menses Berolinensis, per septies sex menses Kiliensis academiae fui civis. Unum semestre Berolini interea valetudinis causa commoratus sum. Berolini audivi vv. ill. Althaus, Harms, Henning, Huebner, Kirchhoff, Oldenberg, Scherer, Semisch. Exercitationibus germanicis Schereri per duo semestria interfui. Kiliae audivi vv. ill. Blass, Busolt, Erdmann, Foerster, Forchhammer, Leo, Luebbert, Pietsch, Pfeiffer, Pischel, Thaulow †. Seminarii philologici Kiliensis, quod Forchhammerus, Luebbertus, Foersterus, Blassius moderabantur, per septem semestria sodalis fui.

Quibus viris omnibus meritas debitasque gratias ex animo ago, maximas autem Foerstero, qui studiis incumbenti neque consilio neque opera unquam mihi defuit

Theses.

1. Soph. Trach 869 pro codicum *ἀήθης καὶ συνωφρυωμένη* legendum est: *κατηφὴς καὶ συνωφρυωμένη*. Cf. Choricius ed. Boissonade p. 103, 4.

2. Eurip. Hel. 1485 pro codicum *ἄβροχα* legendum est *ζάβροχα*.

3. Theogn. 911. *εἰσὶ τὸ πρόσθεν* cum Mutinensi (A) tenendum est contra Bergkium alios.

4. Theogn 477—478 legendum est:

Δείξω δ'ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι,
οὔτ' ἔτι γὰρ νήφω, οὔτε λίην μεθύω.

Dumbarton Oaks
7/9/43